

DENGÊ KURDÎSTAN

BÎJÎ KURDÎSTAN A AZAD Û DEMOKRATÎK

- ☆ **MART'A DAİR**
- ☆ **YDD VE SİYASÎ GELİŞMELER**
- ☆ **ULUSAL MECLÎS**
- ☆ **KÛRDÎSTAN KOMSOMOLU KURULDU**
- ☆ **ÖRGÛT NEDİR?**
- ☆ **KOMÛNİST YURTSEVERLİK
VE MİLLİYETÇİLİK**
- ☆ **KENDİNE GÜVEN TEMELİNDE
ÖRGÛTLENMEK**
- ☆ **KÛRTLERE KARŞI SAVAŞTA
YERALAN PİLOT:**

ORGANA WEŞANA NAVENDÎ A PARTIYA KOMİNİST A KURDÎSTAN

SAL: 12

HEJMAR: 16

ADAR 1993

MART'A DAİR

Mart ayı ülkemiz, bölgemiz ve dünya devrimcileri için hep dolu dolu yaşanmış bir ay. Mart, devrimci hareketin tarihinde başarılı ve yenilgileriyle apayrı bir yere sahip. Tarihte başarılı kadar yenilgilerin de yeri ve önemi olduğunun altını çizerek belirtelim ki, dünya devrimci hareketinin Mart ayı içerisinde yaşanmış önemli dönüm noktaları var.

- 18 Mart 1871 Paris Komünü bunlardan biri. O, dünyadaki ilk proletarya devrimi ve proletarya iktidarını insanlık tarihine yazan olay. Kamünistler için büyük bir moral ve esin kaynağı; proletarya devrimi, ittifaklar sorunu, iktidar, demokrasi gibi staretejik ve birçok taktik konuların teorik deposu.

- 8 Mart, Emekçi Kadınlar Günü. Tüm emekçi kadınlarımıza kutlu olsun. Daha çok kadın yoldaşlarımızı mücadele saflarında görmek istek ve dileğiyle özlemleriniz, özlemlerimizdir diyoruz.

- 21 Mart, İrkçılık ve Sömürgecilikle Mücadele Günü. Hiç şüphe yok, dünya insanlık alemi, ırkçılık ve onun bir uzantısı olan sömürgeciliği bir insanlık ayıbı, bir insanlık suçu olmaktan er-geç çıkaracaktır.

- 6 Mart 1921, Koçgiri Halk Hareketinin, başladığı gün. Son yüzyıl içerisindeki önemli ulusal başkaldırılarımızdan biri ve ilki. Uygun zamanda silah kuşanmanın en iyi örneği. Koçgiri şehitlerimizi, hareketin tüm önderlerini, özellikle şair ve savaşçı Alişer'i ve Nuri Dersimi'yi saygıyla anıyoruz.

- 4 Mart 1925, "Takrir-i Sükun" yasaasının çıkarılışı ve "İstiklal Mahkemeleri"nin ikinci kez kuruluşu. Halkımıza karşı TC tarafından sürdürülen ve planlanan soykırımların, sürgünlerin, zindanların ve idamların yasal ve hukuki kılıflarının hazırlandığı tarih. Tarihin ve halkların ergeç yargılayacağı birgün.

- 21 Mart 1937... Dersim savunmacıları silahlarını kuşandılar. TC'nin 1923'den beri teslim alamadığı, 1933'den başlayarak teslim almak için her bakımdan yoğun hazırlıklara giriştiği bir süreçte, ülkemizdeki son kale ölüme başkaldırdı. Bu kez de idam hükümlüsü Alişer başa geçmiş. Yanına Seyit Rizaları, Şahin beyleri ve eşi Zariife hanımı almış. Onurlarıyla savaşmış, ulusal onurlarıyla yenildiler. Ama teslim olmadılar.

- Mart 1981. Diyarbakır cezaevinde (esir kampında) ölüm orucu... 21 Mart 1982 PKK önderlerinden Mazlum Doğan'ın Kürt tutsaklara yönelik ağır saldırıları püskürtmek için kendini asması... 21 Mart 1990, Zekiye Alkan'ın Diyarbakır surlarında halkımıza yönelik saldırıların protesto etmek ve Newroz'u kutlamak için kendini yakması... Aynı amaçlarla 21 Mart 1991'de Rahşan Demirel'in İzmir'de kendini yakması...

- 31 Mart 1947. Mahabat Cumhuriyeti önderlerinin topluca idam edilmeleri. Ve her 31 Mart'ın Kürdistan şehitlerini anma günü olarak tarihimize kazınması... Ulusal özgürlük mücadelemizin tüm şehitlerini gönüllerimize gömdüğümüz ve andığımız gün...

- 16-17 Mart... O bir yara. O bir soykırım. O Kürt Hiroşiması... O insanlık suçlarının en ağırı. Bir veya birkaç kimyasal bomba... Beşbin can. Hem de her yaştan... Topluca... O Halepçe... Gazlar, tozlar, dumanlar... Gülüşü, ağıdı, türküsü, düşleri ve umutları taşlaşmış yüzlerinde kalmış insanların, rüzgarda savrulan küllerin Saddam'ın, Alman, İngiliz ve Amerikan emperyalistlerinin, İran, Türkiye, Suriye ve diğer bölge devletlerinin ve de dünya insanlığının yüzünde patlayan şamarı...

- Kontrgerilla ve sivil faşist taşeronlarının ortak eylemi ile 7 İTÜ öğrencisinin katledilişi, 4'nün yaralanışının yıldönümü: 16 Mart 1978. THKP-C ve THKO'nun 10 önderinin Kızıldere'de katledilişi: 30 Mart 1972. Üç TKEP üyesi işçinin 13 Mart 1982'de İzmir'de idamı.

- Daha etkin ve yaygın bir biçimde işçi sınıfımıza ve halkımıza maledememiş olsak da, ilklenden ve önemilerden olan tarihi birgün, Partimizin kuruluşu: 21 Mart 1982. Partimizin kuruluşunu ilan eden ilk Kongresi, Şubat sonu Mart başlarına rastlayan günlerde yapılmıştı. Ve kongremiz, 21 Mart'ın önemine atfen, kuruluş tarihini 21 Mart olarak kararlaştırmıştı. Daha güçlü, daha etkin, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelemizde olmazsa olmaz olan bir KKP (Partiya Komünist a Kurdistan) düzeyi yaratmak ve yakalamak hepimizin görevi.

- Ve Newroz! Ve 21 Mart... Ulusal bayramımız. Tüm halkımıza Kutlu olsun. O, köleci toplumdan 2000'li yıllara uzanan 1605 yıllık bir tarihin simgesi. Mezopotamya uygarlıklarından süzülüp gelen ve bizlere ulaşan bir destan. 1605 yıl önce Asurlar, Ninova, Dehak, Demirci Kawa, Kürt halkı, zulüm ve zulme karşı başkaldırı vardı; bugün de var. TC, İran Mollaları, Saddam ve Şam var. Sadece 1992 Newroz'unda 100'ün üzerinde şehidimiz var. Dehaklar, kimyasal bombalar, tanklar, toplar, füzeler ve uçaklar kullanıyor halkımıza karşı. Geçmişte Ninova egemenlerini yenip yıkanlar, bugün çağdaş bir ulusun evlatları. Ankara, Tahran, Bağdat ve Şam Dehaklarını da zulümleriyle birlikte tarihe gömmeyi başaracaklardır.

Bir başka Mart'ta özgürlüğü tatmak ve yaşamak dileğiyle...

YDD VE SİYASİ GELİŞMELER

"Yeni Dünya Düzeni" (YDD) adı altında ABD etkinliğindeki tek kutuplu dünya dengesi (dengesizlik demek daha yerinde olur) uzun süre kalıcı değildir. YDD yeni dengeler üzerinde kurulmuş yeni bir düzen değil, tek yanlı ABD saldırganlığının taa kendisidir. Nasıl ki, evrenin ve evrenin bir parçası olarak dünyanın doğa güçleri karşılıklı dengeler ve bu dengelerin sağladığı bir düzen üzerinde kuruluysa; dünya insanlığının uygarlık yürüyüşü de, kimi geçici evreler hariç, her zaman belli güçlerin çatışmalı dengeleri ve bu dengelerin sağladığı düzen üzerinde ilerlemiştir.

Emperyalist kapitalizmin dünya çapında egemen olmasıyla birlikte, burjuvazi ile proletaryanın uzlaşmaz temel çelişkisi ve bu çelişkinin yarattığı güç dengelerinin kavgası, ilerlemenin esas ögesi olmuştur. Tek tek ülkeler bazındaki iç dengelerin çatışması, 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle birlikte, dünya çapında dengenin bir unsuru olarak SSCB'yi doğurmuştur. Ardından, bir yanda emperyalist kapitalist sistem, diğer yandan sosyalist sistem, kapitalist ülkeler işçi sınıfı ve emperyalizme karşı bağımsızlık kavgası veren dünya ezilen halklarının ulusal kurtuluş mücadeleleri temelinde bir denge oluşmuştur.

Dünyada son bir asırı aşkındır hakim olan ve tarihi ilerleten denge bu güçlerin kavgası üzerinde kurulmuştur. Elbette her denge gibi bu çelişkiler üzerinde kurulu bulunan denge de geçici. Süreçte çatışmaya taraf olan dengelerden birinin (emperyalist kapitalizmin) aşılmasıyla yeni çelişkiler üzerinde yeni dengeler kurulacaktır. Bu yönde küçümsenmeyecek adımlar da atıldı. Tüm eksikliklerine rağmen sosyalizmin, dünya halklarının geleceği ve tek kurtuluş yolu olduğu kanıtlandı. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı kalıcı mevziler kazandı. Ve klasik sömürgecilik bir sistem olarak 1970'li yıllara gelindiğinde tamamen çözüldü. Kürtler, Filistinliler... vb. çok az sayıda halkın dışında, halklar ulusal bağımsızlıklarını elde ettiler.

Bu süreçte beklenmedik bir gelişme olarak, sosyalist sistemin çözülmesiyle dünya adeta sarsıldı. Öncelikle SSCB'de komünist parti iktidarının yıkılışı ve SSCB'nin dağılmasıyla, ilerlemenin ögesi olarak çatışmalı dengeler alt-üst oldu. SSCB'nin dağılmasıyla birlikte, ABD dünyadaki bu geçici dengesizliğin (düzensizliğin) yeni dengeler doğurmadan, "YDD"yi kendi egemenliğinde yeni bir "düzen"miş gibi sunmaya çalıştı. Halen de bunda ısrar ediyor. Dünya halkları, son bir kaç yıldır YDD adına ABD emperyalizminin, kelimenin tam anlamıyla haydutça saldırılarına maruz kaldılar.

ABD'nin "tek kutuplu dünya"daki hakimiyetine, saldırganlığına, çıkar çatışmasından ürünü olarak farklı emperyalist odaklardan da karşı çıkışlar muhtemelen güçlenebilir. Ancak ne Almanya ve Japonya gibi farklı emperyalist güçlerin ne de diğer kimi burjuva iktidarların, ABD ile çıkar çatışmasına girmeleri, dünyada tarihi ilerletmenin çelişkilerine dayanmadıklarından, bu ilerlemenin asli ögesi ya da dengeleri olmazlar.

Asıl önemli olup, tarihi ilerletecek olan dünya devrim güçlerinin hem tek tek ülkelerde hem de dünya çapında ilerlemenin güçlü birer unsuru olarak politika sahnesinde yerlerini yeniden ve etkin olarak almalarıdır. SSCB ve sosyalist sistemin dağılması, komünist parti iktidarlarının yıkılması gibi gelişmeler elbette yığınlar nezdinde ciddi bir prestij kaybına yol açtı. Ancak bu, komünizmin gelecekte dünyanın haki mi olmayacağını göstergesi olamaz. Emperyalizm ve onu doğuran kapitalizm, insanlığın uzun uygarlık yürüyüşünde geçicidir ve mutlaka aşılacaktır.

İnsanlığın uzun uygarlık yürüyüşüne makro planda bakıldığında, 70 yıllık reel sosyalizm süreci küçücük bir deney, ya da ileriye atılmış bir adım olarak gözükür. Tarihte ilerlemenin tek düze olmadığını, ilerleme doğrultusunun zaman zaman kendi içinde geriye düşüşleri de barındırdığını materyalist tarih bilimi bize öğretmiştir. Ayrıca tarih her eski toplumdan yeni top-

luma sıçrayışta geriye düşüşlerin yaşandığı örnekle doludur.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş tarihsel bir süreç olarak devam edecektir, ediyor. Ekim devrimiyle kabaran dalga, reel sosyalizmin çöküşüyle geriye çekilmiştir. Ancak daha güçlü bir dalga olarak yeniden kapitalizmin kalelerini vuracaktır. Komünistler, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerin deneylerinden çıkarılmış derslerden de hareketle, sosyalizme hem teorik hem pratik donanım ile daha güçlü yöneleceklerdir.

Komünist parti iktidarları yıkıldı, yerine kurulan iktidarlar tüm çabalarına rağmen, sosyalizmin değerlerini ortadan kaldıramadılar ve kolay kolay tümüyle ortadan kaldıramayacaklardır. Kaldı ki, son iki üç yıldır yaşanan sosyalizmden kopuş süreci, sözkonusu eski sosyalist ülkeler halklarında yeniden sosyalizme dönüşün zeminlerini güçlendiriyor. Buralarda komünistler, yeniden iktidara aday olduklarını belirtiyorlar, ancak iktidara geldiklerinde neler yapacaklarını netçe açığa çıkarabilmiş değillerdir. Özellikle Rusya'da yığınların artan ekonomik, sosyal, siyasal sorunlardan hareketle beklenmedik dev kitle eylemleri boy verebilir. Ve komünistleri iktidarı almaya adeta zorlayabilir. Zorlayabilir diyorum, çünkü gerçekten halihazırda komünistler perspektif olarak iktidara hazır değillerdir.

Başta, Afrika olmak üzere, Asya ve Latin Amerika ülkelerinde işçi-emekçi halklar, emperyalizme ve kapitalizme karşı ikinci bir kurtuluşla (toplumsal kurtuluşla) "yeni sömürgencilik" zincirlerini kırma tarihsel göreviyle yüzyüzedirler. Hatta öyle ki, tarihsel ilerleme, dünya halklarının, emperyalizme ve yerel işbirlikçi iktidarlara karşı toplumsal devrim doğrultusunda eyleme geçebilmenin yığınlarını yapmaktadır.

Yine, emperyalist kapitalizmin can damarı olarak Batı Avrupa, ABD ve Japonya'da genel olarak işçi-emekçi hareketi daha dar anlamıyla da komünist hareket, kapitalizmi aşma tarihsel göreviyle yüzyüzedirler. Nesnel koşullar olarak sosyalizme en yakın olan bu ülkelerde, işçi-emekçi sınıflar yeni bir silkinişle, çürüyen, deşet saçan, halkları azgınca soyup-sömüren kapitalizmi bu can evlerinde yıkmadan dünya insanlığı kapitalizmi belasından tamamiyle kurtulmuş olmayacaktır. 19.yy sonlarında ve 20.yy başlarında Avrupa işçi sınıfı bu görevi yerine getirmenin eşliğinden döndü. Bugün bu ta-

rihsel görev bu ülkeler işçi sınıfının önünde duruyor. Yine, ABD, Batı Avrupa, Japonya işçi sınıfı kendilerini kapitalizmden kurtardıklarında, dünya halklarını da bu kapitalist beladan kurtarabilecek yolu rahatlatacaklardır.

Emperyalizm Savaşsız Yaşayamaz...

Emperyalizm ile savaş, birbirinden kopmaz ikilidirler. Emperyalizm varoldukça, savaşlar kaçınılmaz olacaktır. Çünkü, başta, ABD, Fransa, İngiltere olmak üzere, emperyalist ülkeler de sanayinin önemli bir ayağını silah sanayi alanındaki dev tekel oluşturuyor. Bu konuda aşağıdaki sınırlı veriler emperyalizmin savaşsız yaşayamayacağı gerçeğini bize göstermektedir.

"Avrupa'da 3 milyon işçi silah üretiminde çalışıyor..." (Doğru 15 Ocak 1993 Milliyet)

"ABD'de 1985'te 375 milyar dolarla zirveye çıkan savunma harcamaları, 1993'te 267 milyar dolara inecek.

"Körfez savaşından sonra Ortadoğu, dünyanın en büyük silah deposu"

Ağustos 1990 - Temmuz 1992 yılları arasında bu bölgedeki bazı devletlerin yaptığı silah siparişleri:

S. Arabistan	25.6 Milyar Dolar.
Türkiye	6.2 " "
Kuveyt	3.2 " "
(Ayrıca 10 milyar dolarlık sipariş vermiş)	
Mısır	2.2 " "
Suriye	2 " "
İsrail	1.3 " "

(Buna 1993'te teslim edilecek 3 milyar dolarlık savaş uçakları dahil değil)

B.Arap Emirlikleri	1.2 Milyar Dolar
Umman	594 Milyon Dolar
Bahreyn	200 " "

(Milliyet 7 Şubat 1993)

Bu veriler, emperyalizm ve ABD'nin dünyanın tek hakimi olarak kaldıkça savaşlarında kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Bu veriler, İran, Irak savaşının 8 yıl galibi olmadan sürdürülmesinin nedenlerini ve Körfez Savaşının esas kimin çıkarlarına hizmet ettiğini gösteriyor. Ve YDD'nin dünyaya hiç de barışı getirmeyeceğini, tersine emperyalizmin ardı arkası kesilmeyen bölgesel savaşları hep diri tutmaya çalışsa-

cağını gösteriyor. Özellikle de Ortadoğuda bölgesel savaşlar hep diri tutulmaya çalışılacak. Emperyalizm böylelikle hem petrolü denetleyecek, hem de petrol gelirlerinin silah satışı ile ülkesine akışını sağlayacak. Bölgemizde halklar, iktidara gerçek anlamda sahip olmadan, ya da en azınan iktidarlardan üzerinde caydırıcı bir etkinlik kurmadan, emperyalizm bölgemizde savaşları hep diri tutacaktır.

Burjuvazi Dini, Hep Siyasetin Bir Aracı Olarak Kullanmıştır.

Genel olarak dünyada, özel olarak tek tek ülkelerde siyaset yelpazede, komünistlerin kendi alanlarını dolduramamalarının sancıları çekilmektedir. Somutumuz K. Kürdistan ve Türkiye'de, komünistlerin kendi tarihsel görevlerini tam olarak üstlenememelerinin yarattığı boşlukta; bir yanda işçi-emekçi yığınların yaşamsal sorunlarının, daha da ağırlaşmasına yol vermede diğer yandan gerek kırsal alanlarda ve özellikle metropollerin varoluşlarında, emperyalizm ve kapitalizme karşı yoğunlaşan kendiliğindenliği tepkileri, sahte bir anti-emperyalizm ve anti-kapitalizmle dinci akımlar (Refah Partisi) yönlendirmeye çalışmaktadır.

Ortaya çıkışından bu yana, hep egemen sömürücü sınıfların siyasetinin aleti olan din ve dini örgütler, bugün de kapitalizmin yedek lastiği konumundadırlar. Burjuvazi, hiçbir dönemde gerçekte din karşıtı bir tutum geliştirmemiştir. O, her zaman şu veya bu oranda siyasi çıkarları gereği dinden medet ummuştur. Burjuvazi özellikle emekçi yığınların kapitalist düzen karşıtı yönelişlerinin zayıflatılması ya da amacından sapıtırılması için, "ebedi dünyadaki cennetin" tapularını bugünden dağıtan dini hurafelerin güçlenmesinin hep arkasında olmuştur.

Dünyada komünizmin ayağa kalkıp "dört nala" yol aldığı yıllarda, komünizme karşı bir bariyer olarak "yeşil kuşak" oluşturan emperyalizm ve yerel işbirlikçileri, bugün ise, yine çıkarları gereği dinci akımların işlerini kısmen çekmek ihtiyacını duyuyorlar. Çünkü, bugün komünizm kendilerince "yakın tehlike" olmaktan çıkmıştır ve kendi elleriyle büyüttükleri dini akımlarda giderek kontrolde çıkarak "şeriatçı düzen" yönelişleriyle, yer yer emperyalist burjuvazinin çıkarlarını tehdit etmektedirler. Bu vb. nedenler ile emperyalizm ve yönlendirdiği bur-

juva iktidarlara, dine değil, şeriatçı akımlara karşı tavrı geliştiriyorlar.

Emperyalizm, dün kendi eliyle geliştirdiği "yeşil kuşak"ta, bugün dinin etkisini zayıflatmak için çeşitli senaryolar oluşturuyor. Özellikle Ortadoğuda din ile terör arasında bağlantı kurularak, dinci akımlarla terörün birlikte anıldığı bir atmosfer yaratmak istiyor.

Uğur Mumcu'nun usta bir suikastle öldürülmesi bu siyasetin bir parçasıdır. Mumcu'nun öldürülmesi ile anti-dinciden çok anti-şeriatçı bir politika Türkiye'de körüklenmiştir. Ayrıca Türkiye ile İran'ın arasında ipler gerilerek, Ortadoğuda yeni bir gerginlik odağının zeminini güçlendirmek hedeflenmiştir. İran'ın təcrid edilmesi, Lübnan'da islamcı akımın kuşatılması hedeflerin arasındadır.

Türkiye'deki iktidar da, emperyalist siyasetle paralel bir tutumla Mumcu'nun cenazesine sahip çıkmıştır. İçerde İnönü'nün başkanlığındaki hükümet "anti-şeriatçı" tutumla yığınları sokağa davet ederken; S. Demirel de Körfez ülkelerindeki gezisinde bunu tamamlayan tutum almıştır. Kabeye Umre (Mevsim dışı hac) ziyareti yapıp TV kameralarına boy boy namaz kılan resimler sunulmuş, ama aynı Demirel, Körfez ülkelerine İran'dan gelebilecek Şii radikalizmine karşı Türkiye'nin ciddi bir bariyer olabileceğini altını çizmiştir.

Dün de, bugün de TC burjuvazisi dine karşı bir tutum alamamıştır. Alamaz da. Dine karşı tavrı, yalnızca dinci akımların "şeriatçı düzen" vaadiyle iktidara yürümelerinin engellenmesiyle sınırlıdır.

U. Mumcu'nun ölümüyle anti-şeriatçı olduğu kadar, 12 Eylül sonrası birikmiş tepkilerin ilk kez açığa vurmasıyla kendiliğinden bir patlamaya dönüşen kitle eğilimini, burjuvazi Atatürkçülüğün yeniden canlandırılmasının rampası haline getirmek istemiştir. Komünistlerin, özellikle de Türkiye komünistlerinin buna dikkat çekip karşı tavrı geliştirmeleri gerekiyor. Yığınlardan yükselen anti-şeriatçı tepkiye "evet", fakat bu tepkiyle Atatürkçülüğün canlandırılmasına "hayır" diyebilmiyiz.

Komünistler, dini hurafelerin yığınlar üzerindeki etkisinin kırılmasında burjuvaziye bel bağlamadan, kendi misyonlarını tam yerine getirecek yol alabilirler. Kapitalizmin yığınları bunaltan ağır yaşam koşullarına ve kültürel yı-

kıma karşı, anti-kapitalist çizgide tutarlı, güven verici sosyalizm programını sunmalı, programlarını hayata geçirmek için sürükleyici kavga vermeliydiler. Kapitalizme karşı mücadeleyi, tutarlı bir anti-emperyalizmle bütünlüklü sürdürmeliydiler.

TC'nin İmha Siyasetini Boşa Çıkaralım

K.Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini çökertmek için, TC topyekün saldırıya geçmiştir. Korkunç bir devlet terörü ile Kürdistan yakı-
lık-yıkılıyor.

TC devletinde giderek hakim olan siyaset "Kürt sorununun" terörlü çözümlenemeyeceği yönündedir. Fakat kendilerinin belirttiği koşullarda, kendi isteklerince bir "siyasi çözüm" getirmek istiyorlar. TC, Kürt halkına "siz kavga ile almadınız, ben size verdim" diyebilmenin zeminini güçlendirmek istiyor. Bu hedefe varabilmek için de; başta PKK olmak üzere örgütlü güçleri ve dinamize olmuş halk yığınlarının tamamıyla çökertilmesi hedefleniyor.

Ulusal özgürlüğü uğruna aktif kavgadan uzaklaştırılmış, yıldırılmış bir halka, reformist, düzenin sınırlarını aşmayan salt kimi kültürel haklar yukardan devlet eliyle verilme isteniyor(!) Kaldı ki, dinamize olmuş güçlerin tamamıyla çökertilmesini TC başarabilirse, bu kimi kültürel, "hakları" da vereceği kuşkuludur. Bu hedefine varmak için TC herşeyi yapmayı mübah sayıyor.

- Olağanüstü Hal Bölgesi kapsamındaki illerde, ciddi bir ulusal halk ayaklanmasında TC'yi esas felç edecek olan işçi ile memur kesimine Türkiye ortalamasının hayli üstünde ücretler veriliyor. Yüksek ücret ve sınırsız devlet terörü, işçi ile memur kesimini önemli ölçüde pasifize edip sindirmiştir. Ulusal kavganın en diri olduğu alanlarda işçi ile memur kesimi önemli oranda kavgaya seyirci konumdadır. Acı ama gerçeklerimiz budur.

- Kavgada en diri kesimi oluşturan köylülük ve gençlik üzerine tarihte eşine az rastlanır bir devlet terörü ile gidiliyor. Cumhurbaşkanı T.Özal'ın "500 bin kişi kırsal kesimden Batıya sürülsün, sorun çözümlenir" politikası uygulanıyor. Köyler, kasabalar yakılıp yıkılıyor, boşaltılıyor. Botan ile Amed bölgelerinde kırsal alan, giderek ilçe merkezleri insansızlaştırılıyor.

- PKK'nın komşu ülkelerdeki lojistik desteği giderek daralıyor. Asıl kavga alanı olan topraklarda kurtarılmış bölge yaratamamış bir gerilla hareketi için, komşu ülkelerdeki (aktif cephe gerisi) lojistik destek hayati öneme sahiptir. Önce Lübnan ile Suriye'deki destek önemli ölçüde daraldı. Sonra G.Kürdistan'a yönelik hareketle (PKK liderinin de kabul ettiği gibi) PKK'ya hem ciddi bir askeri darbe vuruluyor, hem de en büyük lojistik karargahı kaldırılıyor. Tüm bunların sonucunun PKK'yı olumsuz etkileyeceği açıktır.

Uluslararası hiçbir ciddi destek alamayan ve komşu ülkelerdeki destek alanları da daralan PKK sıkıntılı bir süreci yaşıyor. PKK tarzı oldukça zorlanıyor. Şehirlerdeki milyonların ciddi bir örgütlülüğün yoksun oluşu, kırsal alandaki gerilla hareketini daha köklü sorunlarla yüzyüze bırakıyor.

Şehir merkezlerindeki örgütsüzlükte ve kitle ruh halinde PKK tarzının payı var. Kavgada seyirci kalıp "yiğit gerillalar iyi savaşıyorlar" şeklindeki salt alkışlayıcı desekçi çevreler ve PKK'yi kendileri için siyaset yapmanın ögesi olarak görenler, süreç zorlaştıkça PKK'dan en erken uzaklaşanlar olacaktır.

PKK'nın, stratejisini ve kimi politik yönelişlerini (eylemlerini) ciddi olarak eleştirdik, ancak düşman karşısında gücümüz oranında PKK'yi destekledik. Ve PKK'nın çökertilmesinin genel olarak K.Kürdistan ulusal kurtuluş kavgasında dinamize olmuş halk yığınlarının da önemli ölçüde çökertilmesine yol verebileceğinin altını çizdik.

Bütün K.Kürdistanlı politik parti ve güçler; TC'nin ülkemizde, PKK başta olmak üzere, dinamik örgütlü/örgütsüz güçleri çökertilmek için topyekün saldırıya geçtiği bilinciyle davranmalı. Buna karşı, mevzilerde direnip, savunma hattı geliştirilmelidir. Şehirlerde yığın örgütlenmesine özel bir öneme önemek ve artan devlet terörü karşısında örgütlü kitle eylemliliğini geliştirebilmek, yine tüm devrimci, ilerici, güçlerin öncelikli görevleri arasındadır. K.Kürdistan'da, özellikle de belli alanlarda, TC ile halk arasında ipler önemli oranda kopmuştur. Terörlü ancak geçici olarak halk susturulabilir.

Sonuç olarak; TC'nin, dinamik halk güçlerini çökerterek reformizmin ve teslimiyetin zeminini güçlendirmesine mücadele edilmemelidir. ●

ULUSAL MECLİS

Ulusal devlet, ulusal meclis, ordu..vb. olgular başta gelmek üzere, kurumlar yaratmak ve ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel değerlerini bu kurumların çatısı altında merkezileştirmek her halk gibi, halkımızın da tarihsel görevlerinden birisidir. Çünkü ulusallık ve ulusallığın öğeleri olarak ulusal devlet, meclis, hükümet, ordu..vb. kurumlar her ulusun mutlaka kendi değerleriyle kurup-yaşayıp süreçte aşması gereken tarihsel kategorilerdir. Kürt ulusu da her ulus gibi tarihsel bir evre olarak ulusallığı ve öğelerini yaşayarak ancak aşabilecektir.

Kürt ulusu 30 milyonluk nüfusuyla Ortadoğu'nun en yerleşik uluslarından birisidir. Kürtler ulustur, ancak halen kendi ulusal kurumlarını (G. Kürdistan'da atılan kimi adımların dışında) yaratabilmiş değillerdir. Kürdistan'ın zorla 4 parçaya bölünmüş olması nedeniyle, bugün öncelikle, her bir parçadaki halkımız kendi ulusal kurumlarını yaratmak göreviyle yüzyüzedir. Uzun yıllardan beri her bir parçadaki halkımız ve onun devrimci partileri, ulusal kurtuluş kavgasıyla kendi ulusal kurumlarını yaratmak için savaşıyorlar. Bu savaşta, Şex Mahmut Berzenci önderliğinde kurulan hükümet, Kürt Mehabad Cumhuriyeti, Güney'deki Kürt Federe Devleti.. gibi ulusal devlet hedefinde kimi adımlar da atılmış, ama her defasında atılan bu ilk adımlar düşman güçlerce ortadan kaldırılmışlardır. Aynı tehlikeyle Kürt Federe Devleti şu an yüzyüze bulunmakta.

Birleşmiş Milletler Örgütü 1945'te 51 kurucu üye devlet ile kuruldu. 1955'te BM'ye üye sayısı 76'ya ulaşır. 1965'te ise, Asya ve özellikle kara Afrika'sında peşpeşe gerçekleşen ulusal kurtuluş sonucunda kurulan bağımsız ulusal devletlerle B.M'lere üye devlet sayısı 118'e ulaşır. 1984'te 159, bugün ise B.M'lerin 170 civarında üyesi var. Şu anda kendi ulusal devletini ve ulusal kurumlarını yaratamamış çok az sayıda dünya uluslarından birisi Kürt ulusudur. Ulusumuz da er ya da geç kendi ulusal devletini ve onun kurumlarını yaratacak ve ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel değerlerini bu kurumların çatısı altında merkezileştirecektir.

Bu perspektifle ulusal kurumlar ve bunlardan biri olarak ulusal meclisin kuruluşu tarihsel bir adım olarak görüyor ve oluşumu için kavgaya veriyoruz. KKP, öncelikle sınıf temeline dayandırılmış bir ulusal meclisin yaratılmasını hedefliyor. Tüm gücümüzle, ulusal meclise güçlü bir sınıfsal içerik kazandırmak ve böylelikle kurulduğu andan itibaren ülkede sosyalizmin kuruluşunu hedefleyen ulusal bir kurum olarak doğmasını gerçekleştirebilmektir.

K. Kürdistan'da halkın iradesini temsil edecek ulusal meclisi yaratmak, öncelikle Kürt işçi ve emekçi halkının ve de halkın kurtuluş kavgasını veren irili-ufaklı tüm ilerici, devrimci, komünist güçlerin ortak sorunudur. Dolayısıyla ulusal meclis şu veya bu partinin değil, doğrudan halkın iradesini yansıtacaktır. Halktan yetki alan, kullanan bir meclisin yaratılmasını hedefliyoruz. Elbetteki, işçi, emekçi halkın ilerici, devrimci parti ve örgütleri, güçleri ve kavgaları oranında ulusal mecliste temsil edileceklerdir. Fakat partilerin iradesi ile halkın iradesi temelde farklı şeylerdir ve ne kadar güçlü olursa olsun partinin iradesi halkın iradesinin yerine konulamaz. Bu perspektif KKP olarak ulusal meclis sorununda ikinci temel doğrultumuz olacaktır.

Oluşum biçimi ve yetkilerinin neler olacağı şimdilik bir yana ama, mutlaka ulusal meclis seçime olmalıdır. Şu veya bu oranda da olsa halkın özgür iradesinin yansıtacağı seçimlere dayandırılmadan halkı temsil gücüne sahip ulusal meclis oluşturulamaz. KKP olarak, ulusal meclisin oluşturulmasında üzerinde ısrar edeceğimiz diğer temel bir yaklaşımımız halkımızın doğrudan iradesinin yansıtacağı seçimlerdir.

"K.U.M" A YAKLAŞIMIMIZ

İki yıla yakın bir süreden beri PKK, "Kürdistan Ulusal Meclisi"ni (K.U.M.) oluşturma mücadelesi veriyor. Hatta, Avrupa'da "seçimlerin yapıldığını" ve Avrupa'daki Kürt halkını temsil eden milletvekillerinin seçildiğini devrimci ba-

sından öğrenmiş bulunuyoruz.

PKK'nın ulusal meclis oluşturma yaklaşım- larını birçok yanıyla doğru bulmuyor ve katılmı- yoruz. Burada PKK'nın ulusal meclise ilişkin yaklaşımlarının yalnızca bir iki yanı üzerinde duracağız. Bütüne ilişkin görüşlerimizi daha sonra belirteceğiz.

Gerek PKK kaynakları, gerekse Avrupa'da seçilen K.U.M milletvekilleri sık sık "K.U.M"un "30 milyonluk bir halkın temsil gücü" olacağından ve "dört parçasıyla Kürdistan'ı temsil edeceği"ni belirtiyorlar.

Öncelikler belirtelim ki, bu yaklaşımlar, şu an dört parçasıyla Kürdistan'ı ve 30 milyonluk Kürt ulusu gerçeğini yansıtmaktan çok uzaktırlar. "K.U.M"un bir bütün olarak 30 milyonluk Kürt ulusunu temsil edeceği iddiaları gerçekler- le bağdaşmıyor. Çünkü:

"K.U.M"un gerek Avrupa'da seçilen millet- vekilleri'nin seçim faaliyeti, gerekse Kürdis- tan'da sürdürülen çalışmaları esas olarak PKK etkinliğindeki ya da PKK perspektifini savunan yığınlar arasında yürütülmektedir. PKK'nın et- kinliği dışında kalan halk yığınları bu çalışmaya çekilmiş değil. Daha da önemlisi, PKK kendi di- şında hiç bir Kürdistanlı örgüt ya da partiyi "K.U.M"un birlikte yaratılması mücadelesine ça- ğırmış değildir. PKK "Kürdistan'da ben varım ve yaklaşımım eleştirilemez, benim dışımda kalan ve perspektifimi kabul etmeyen herkes refor- mist, işbirlikçi, hatta "haindir" şeklindeki tutumu- nu başından beri ısrarla sürdürmektedir. Bu tutum her bakımdan PKK'yı darlığa itmektedir. Yine bu tutum nedeniyeldir ki, bugün K. Kürdis- tan'da en güçlü parti olmasının sağladığı güçle PKK esnek ve toparlayıcı bir misyon üstlenece- ğine, tersine dağıtıcı, dışlayıcı davranıyor. Ve böylelikle hem kendini hem de hareketi ciddi sorunlarla karşı karşıya bırakıyor. PKK'daki bu darlık "K.U.M"un oluşturulması çalışmalarına da doğrudan yansımıştır. Soyut ve genel çağrılarla herkes "K.U.M"un çalışmalarına davet edilmiş, fakat somutta Kürdistan'lı parti ve örgütler, hat- ta PKK perspektifini savunmayan yurtsever aydınlar "K.U.M"un oluşturulması çalışmalarına çağırılmamıştır. PKK kendi perspektifiyle "K.U.M" çalışmalarını başlatmış ve "isteyen her- kes bu çalışmalara dahil olabilir, destekleyebi- lir" tutumuyla dışındaki güçlere çağrılarda bu- lunmuştur, o kadar.

Doğu ile Güney Kürdistan'da ulusal müca- dele yarım asrı aşkın bir süreden beri hiç dur-

madı. Son 30-40 yıldır silahlı mücadele verili- yor. Bu uğurda onbinlerce şehitler verildi. Ve tüm bu ulusal kavgayı sürdüren partilerin, ör- gütlerin her biri bu kavga içerisinde inkar edile- mez konumlara sahiptirler. Birileri tarafından beğenilsin ya da beğenilmesin bu parçalarda kavgayı sürdüren etkin partiler bulunmaktadır. Bu parçalardaki parti ve örgütlerin çoğunluğu (özellikle KDP, Yekiti, I-KDP) burjuva demokra- tik yada salt ulusalcı niteliklere sahiptirler. Programatik olarak düzen sınırlarını aşmayan ulusal hedefleri bulunmaktadır. Bu partilerin ni- teliklerini ve politik hedeflerini biz de doğru bul- muyor ve eleştiriyoruz. Ancak, şu anın gerçek- liği, bu partiler örgütlü oldukları parçalarda, ulusal kavgada en etkin yapılardır. Acı gerçekli- ğimiz budur ve bu gerçekliği görüp kabul etme- miz gerekir.

Güney'deki Kürt Federe Devleti ve onun Meclisi'ni beğenemeyebiliriz. Biz de beğenmiyo- ruz ve ağır eleştirilerimiz oldu. Bunları yayınlar- da ifade ettik. Ancak, emperyalistleri gözetme- si, tam anlamıyla burjuva demokratik yapıda bile olmaması gibi ciddi zaafaların varlığı da biz- lere Güney Meclisi'ni tanımama hakkını ver- mez. Çünkü, Güney'deki meclisi, uluslararası ya da bölge gericiliği siyaseti etkili olsa da, son tahlilde Güneyli Kürt halkı seçmiştir. Güneyli halk adına konuşma hakkına da esas kendi seçtikleri meclis sahiptir.

Ahmet Türk, Hatip Dicle, Mahmut Alı- nak...vb. bugünkü HEP milletvekillerini sosya- list olmadıkları ve ulusal özgürlüğü olduğu ka- dar sosyalizmi de hedeflemedikleri veya SHP listesinden parlamentoya seçildikleri için... vb. nedenler ile beğenmeyip eleştirebiliriz. Ancak bu eleştirilerimiz ve hatta onları tanımamak gibi bir tutum, HEP milletvekillerinin Küzey Kürdis- tan'da Kürt halkının temsilcileri oldukları gerçe- ğini değiştirmez. Dolayısıyla, onları Kürt halkı seçmiştir ve onları tanımak zorundayız

PKK'nın genel olarak Kürdistanlı diğer parti ve örgütleri, özel olarak, Güney ve Doğu par- çasındaki partileri yok sayarak Kürdistan ve Kürt ulusunun bütünü adına "K.U.M"u oluşturma yaklaşımı yanlıştır. "K.U.M" Kürdistan'ı dört parçasıyla ve 30 milyonluk Kürt ulusunu temsil etme hakkına, yetkisine sahip olamaz. Bu yön- lü iddia ve hedefler sonuçsuz çabalar olarak kalacaktır. PKK'yı K. Kürdistan adına tüm diğer güçler ile ulusal meclisi yaratmak gibi gerçekçi hedefleri belirlemeye çağırıyoruz. ●

KÜRDİSTAN KOMSOMOLU KURULDU

Partimizin III.Kongrede gençlik örgütlenmesi üzerine aldığı karar temelinde sürdürülen bir dizi faaliyetlerin sonucu olarak Geçici Merkez Komitesi'nin oluşturulmasıyla birlikte Kürdistan Komsomol Örgütü fiilen oluştu.

Kürdistan Komsomolunun yaratılması yönünde Parti Kongremiz gençliğin durumunu ve bugünkü kendi özgülmüzü irdeleyerek komsomolun yaratılmasına ilişkin gerekli yöntem ve yönelişler saptamıştı.

Kürdistan'da ulusal özgürlük ve sosyalizm uğruna mücadeleyi benimsemiş, militan gençliğin komünist örgütlenmesini yaratmak için, öncelikle gençlik kesimleri içerisinde taban örgütleri olarak ifade edilen örgütlenmeleri yaratmak, devamlı ideolojik-politik ve örgütsel yapısına ilişkin yoğun bir üretim faaliyetine girişilerek, oluşturulacak birikim ve değerleri bir komsomol Kongresine taşıyacak, Geçici Merkez Komitesinin oluşturulması hedeflenmiştir.

Bu genel yaklaşım temelinde K. Kürdistan'ın birçok bölgesinde küçümsenmeyecek ölçüde yaygın komsomol taban örgütleri ve gençlik ilişkilerinin yaratılması, Komsomol örgütlenmesinin merkezileşme zorunluluğunu gündeme getirmiştir. Bu merkezileşmeyi sağlayacak ve görevi komsomol Kongresine kadar geçerli olacak Geçici Merkez Komitesi oluşturulmuştur. GMK yönetiminde komsomol faaliyetlerimiz yeni bir süreçte girmiştir.

Komsomol GMK'si yaptığı ilk toplantısında bir çok sorunu ele almış, Komsomol örgütlenmesinde izlenecek temel yönelişler belirlenmiş ve örgütlenmeye ilişkin çeşitli kararlar alınmıştır. GMK'nin aldığı bazı politik ve örgütsel kararlar özetle şunlardır.

A- ÖRGÜTSEL PLANDA

GMK'sinin atanmasıyla birlikte komsomol örgütlenmemiz bir yönüyle inşa sürecini noktalar, tüm komite, birim ve üyelerin önüne bugünkü komsomol örgütülüğünün geliştirilmesi ve gerçek bir yasadışı örgüt düzeyine yükseltilmesi bakımından da inşa sürecinin Kongreye kadar farklı bir düzeyde devam ettirilmesi gerektiğini saptamıştır.

Örgütümüzün Kongreye kadar geçerli olacak ismini YCKK (Yekitîya Cîwanê Komînist a

Kurdistan) olarak belirlemiştir. Fakat, Komsomol Kongresinin bu ismi onaylama veya değiştirme hakkının olduğunun bilincindedir.

GMK'si, komsomolun tüm üyelerini iivedilikle komsomol tüzüğü ve gençliğin politik mücadele programının oluşturulması uğruna yoğun bir çaba içerisine girmeye çağırır. Ancak, GMK'sinin Ocak-Şubat 93 tarihinde yürüttüğü yoğun faaliyetler sonucunda, birçok bölgedeki birimler ve komitelerin yarattığı fiili durumun bir tüzüğü acilen gerektirmesi karşısında GMK'sinin hazırladığı tüzük taslağını belirli komitelerin kolektivitelerinde yaratarak acilen onaylaması ve Kongreye kadar geçici tüzük olarak işlev üstlenmesini saptamıştır.

GMK'si mevcut komsomol üyelerinin üyeliklerini ve oluşturulmuş birimler ile komiteleri prensipte onaylamış olmasına karşın, üye, birim ve komitelerin resmi onayının gerçekleştirilmesi bakımından geçici tüzüğün tüm üyelerce okunması ve akabinde komsomol GMK'sine yazılı olarak yapacakları başvurular sonucunda üyeliklerin, birim ve komitelerin resmileşeceğini belirlemiştir.

GMK'si ideolojik-politik ve örgütsel bakımdan yüksek bir performansa sahip olan gerçek bir komsomol örgütlenmesi yaratmak bakımından; basın yayın faaliyetlerinin olmazsa olmaz derecede öneme sahip olduğunu saptamıştır. Ve bu temelde öncelikle bir merkezi yayın organı örgütlenmesi gerektiğini belirlemiştir. Tüm komsomol üyelerinden yoğun bir katılımı için yaratılması gerektiği vurgulanmış, tabanda yürütülen tartışmaların sonucunda merkezi yayın organının teknik ön hazırlıklarına başlanmış, bu konuda çeşitli yönelişler belirlenmiştir.

Kürdistan gençliğinin gerçek çıkarları ve geleceğinin sosyalizmde yattığı bilincinden hareket eden örgütümüz; proletaryanın politik öncüsü ve sosyalizmin savunucusu KKP'ye ideolojik olarak bağımlı olduğunu ilan eder.

Gençliğin farklı sınıf ve katmanlardan bir araya gelme heterojen yapısı, farklı ruh hali ve farklı şekillenmeye sahip olması, kısaca mücadeleye yaşlı komünist kuşaktan farklı ölçüler ve değerlerle yaklaştığı gerçeği komsomolu aynı zamanda örgütsel olarak bağımsız kılmaktadır. Özetle komsomol ideolojik olarak KKP'ye ba-

ğimli (esinlerin), ancak örgütsel işleyiş bakımından bağımsızdır. GMK'miz komsomol ve Parti arasında olması gereken ilişki biçimine, komsomolun kendi dinamikleri ve değerleri üstüne kendi ayakları üzerine basan bir örgütlenmeyi yaratmanın, Parti-komsomol ilişkilerinin olması gereken işleyiş biçimini tesis etmekle yakından ilgili olduğunu bilerek, başta komsomolun tüm üyelerinin ideolojik bağımlılık - örgütsel bağımsızlık ilkesini en ince ayrıntısına kadar kavrayıp bilince çıkartarak ona uygun davranması gerektiğini vurgular.

Aynı zamanda Parti organ ve üyelerinin de komsomola ilişkin yaklaşım ve tutumlarında büyük bir titizlik göstermelerini, gençliğe güvenmelerini, hata yapar kaygısıyla komsomolun örgütsel bağımsızlığını gölgeleyici tavırlardan ısrarla kaçınmaları gerektiğini hatırlatırız.

B- POLİTİK PLANDA

Dünyamızda son on yıllık dönemde gündeme gelen hızlı değişiklikler, dünyadaki birçok dengeyi alt-üst etmiş, bu temelde oluşan yeni uluslararası koşullar biz kominizan gençliğin tarihe karşı olan sorumluluklarını bir kat daha artırmıştır.

70 yıllık reel sosyalizmin büyük bir hızla çözülerek bir sistem olmaktan çıktığı bu dönemde, emperyalizm bugünkü şartlarda dünyanın tek ve tartışmasız hakimi olma yönünde dünya halklarını yeni bir kölecilik sistemi içerisine alabilmek için "yeni dünya düzeni" adına hayasızca dünya halklarına saldırmaktadır. İnsanlığı her geçen gün büyük bir felakete doğru sürüklediği bir dönemde başta ABD-Japonya ve Almanya gibi büyük devletler olmak üzere emperyalizm ve kapitalizme karşı tavizsiz bir mücadele sürdürmek her dönemden daha fazla önem taşımaktadır.

GMK'miz, genel olarak insanlığın, özel olarak da biz gençliğin geleceğini karartan kapitalizme karşı, sosyalizmi her şart altında savunmayı komsomolun varlık nedeni olarak saptamıştır.

Bugün çeşitli etkenlerden ötürü giderek eriyen ve bir sistem olmaktan çıkan sosyalizme bir çok cepheden yoğun saldırılar düzenlenmekte, sosyalizm halkların gözünden düşürülmeye çalışılmaktadır. Tam da bu dönemde sosyalizm değerlerini kayıtsız şartsız destekleyen komsomolcu yoldaşlarımızın, politik kavgada ve örgütlenmede en büyük güç ve övünç kaynağıdır.

Komsomol, 70 yıllık reel sosyalizm ve yaratılan değerlere karşı yürütülen yoğun bombardımana karşı marksizim-leninizmin ideolojik silahıyla yanıt vermeyi ve aynı zamanda marksizmin eleştirel yöntemiyle, 70 yıllık sosyalizmin zaf ve eksikliklerini irdelemek, sorgulamak, gerekli sonuçları çıkararak sentezini yapmanın sosyalizmi savunmak kadar önemli ve gerekli olduğunu tesbit etmiştir.

Bu amaçla GMK'miz tüm komsomol üyelerinin önüne Marksizim-Leninizmin temel klasikleri başta olmak üzere yoğun bir okuma ve ideolojik faaliyet içerisinde olma görevini kesin bir zorunluluk olarak tesbit etmiştir.

Son 10 yıldır Kürdistan genelinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin giderek boyutlanmasıyla bölgesel planda çeşitli gelişmeler ve değişiklikler gündeme gelmiştir. Başta emperyalizm ve işgalci devletlerin Kürdistan ulusal mücadelesini bir yandan bastırmaya ve boğmaya çalışırken, bir yandan da gündeme gelen değişiklikleri kendi çıkarları zeminine çekmeye çalışmakta, ulusların kendi kaderini tayin hakkını demogojik olarak savunmakta, timsah gözyaşlarıyla halkımızı aldatmaya çalışmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da yaklaşık 10 yıldır süren silahlı mücadelenin de etkileriyle, Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi giderek gelişmektedir. Halkımız, işgalci TC devletine karşı tepkisini serhıldanlarla ortaya koyarak ulusal kurtuluş mücadelesini birçok yönüyle yeni bir aşamaya ulaştırmıştır.

İlhakçı TC devleti ise Kürdistan'daki bu muazzam gelişmeler karşısında giderek hırçınlaşıp halkımıza karşı yaklaşık 10 yıldır en ağır savaa araçlarıyla sistemli bir savaşı sürdürmekte, özellikle son üç yılda halkımıza karşı yürüttüü özel savaşı en vahşi araç ve kurumlarla tırmandırarak halkımızı topyekün imha etmeye yönelmiştir. Böylesi bir süreçten geçerken biz komsomolcuların büyük görev ve sorumluluklarla karşı karşıya olduğumuz bilinmelidir.

Bu görevlerin başında gençliğin ulusal özgülük uğruna militan bir kavgaya girmesi gelmektedir. Bunun için ülkemizde gelişen ulusal ve toplumsal mücadeleye dağınık ve örgütsüz olarak giren Kürdistan gençliğinin örgütlenmesi en yakıcı görevdir. Bu nedenle Kürdistan yurtsever, devrimci gençliğinin geniş birliğini yaratmak uğruna komsomol (küçük büyük demeden her türlü birliğe büyük bir değer biçerek) ısrarlı

bir tutumla mücadele edecektir.

YCKK GMK yaptığı genel politik değerlendirilmenin ışığında Kürdistan gençlik kesimlerini ayrı ayrı irdelenmiş, Kürdistan işçi gençliği, öğrenci ve köylü gençliğinin önüne çeşitli temel politik mücadele hedefleri koymuştur.

İŞÇİ GENÇLİK

Ülkemizi ulusal ve toplumsal kurtuluşa götürecektir. En devrimci ve uzlaşmaz sınıfın proletarya olmasından hareketle komsomol Kürdistan işçi gençliğinin örgütlenmesine büyük bir değer biçmektedir. İşçi gençliğin temel politik görevleri olarak:

- Her türden sömürün kaynağı olan kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin gelişimini sağlamak, bu amaçla Komsomol başta işçi sınıfının mesleki ve demokratik örgütlenmesi, grev ve ekonomik, sosyal, siyasal haklarını kısıtlayan, gasp eden her türden uygulamaya karşı aktif bir mücadele içerisinde olacaktır. Komsomol; işyerlerinde, sanayi birimlerinde bir yandan komsomol hücrelerini yaratmak, diğer yandan da geniş işçi kitlelerini işçi komiteleri ağıyla örgütleyerek Kürdistan işçi gençliğinin ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal talepleri uğruna örgütlü mücadele yürütmesini hedefler.

ÖĞRENCİ GENÇLİK

Burjuvazi geleceğin temsilcisi olan bir gençliğin geleceğini elinden almak ve yarınını karartmak için özellikle de öğrenci gençlik üzerinde yoğun bir baskı sistemi kurarak, Kürdistan öğrenci gençliğine gerici-şoven bir eğitim sistemi dayatarak, öğrenci gençliğimizi teslim almak, kişiliksizleştirmek, ulusal değerlerinden kopararak, silikleştirerek sistemin bir parçası haline getirmek istemektedir.

Uğruna savaşım verdiğimiz sınıfsız, sömürsüz, özgür bir Kürdistan mücadelesinde üniversiteli ve liseleli gençliğe örgütümüz büyük bir değer biçmektedir. Geleceğin çağdaş toplumunu yaratmak; bilimsel, kültürel, sanatsal, felsefi, ekonomik vb. alanlarda yetkinleşmiş uzman kadroların katkısıyla olacağı açıktır. Bunu bilen burjuvazi de üniversiteli gençliği teslim almak için hiçbir çabadan geri durmuyor. 12 Eylül sonrası gençliğin, özellikle gençliğin öğrenci kesimine karşı sürdürülen yoğun saldırıların altında yatan gerçek budur.

Bir yandan burjuvazinin öğrenci gençlik üzerinde 12 Eylül'den beri yürüttüğü sistemli

baskıların sonucu, diğer yandan da Kürdistan politik güçlerinin öğrenci hareketine yönelik izlediği dar ve sektör yaklaşımları, öğrenci hareketini giderek darlaştırmıştır. Burjuvazinin öğrenci gençliğe karşı yürüttüğü ideolojik kuşatma karşısında bugün Kürdistan öğrenci hareketinin olması gereken düzeyin oldukça uzağında olduğunu tesbit eden GMK, öğrenci gençlik içerisinde ısrarlı ve kararlı bir örgütlenme faaliyetini tüm komsomolcu üyelerin önüne temel bir görev olarak koyar. Öğrenci gençlik içerisinde yürütülecek politik mücadelenin ana eksenini şu talepler olarak belirler.

- İlkçı-şoven ve gerici eğitim sistemi yaratan YÖK'ün derhal lağvedilmesi, yerine çağdaş, katılımcı, demokratik, özerk ve özgür bir eğitim sisteminin yaratılması,

- Herkesin ana diliyle eğitim özgürlüğünün sağlanması,

- Ulusal değerlerimiz olan Dil-Folklor-Müzik gibi kültür, sanat ve edebiyatımızın geliştirilmesi için özgür ortamların yaratılması,

- Üniversite ve liselerde jandarma, polis-MIT ve benzeri militarist güçlerin denetimine son verilmesi, öğrenci kitesi içerisinde polis-idare işbirliğiyle yürütülen ajanlaştırmaların derhal durdurulması,

- Üniversitelerdeki paralı eğitim sisteminin kaldırılması ve ÖSYS sınavlarında Kürdistan gençliğinin eğitim sistemindeki tıkanıklık, öğretmen açığı, niteliksiz eğitim-öğretim ve yetersiz okul araç gerek vb. gibi nedenlerle doğan eşitsizliğin dikkate alınarak gerçekçi bir puan sistemine geçilmesi,

- Üniversitelere kalifiye ve ucuz işgücü rezervi temelinde yaklaşan tekellerin üniversitelerle olan bağlarının kesilmesi,

- Yeterli ve yaşanabilir öğrenci yurtlarının yapılması, yurtlardaki yasakçı askeri kışla yönetmenliğinin kaldırılarak yerine çağdaş normlara uygun bir öğrenci yurdu yönetmeliğinin geçirilmesi,

- Savunmaya ayrılan payın eğitime ve öğretime ayrılan paydan kat be kat fazla olduğu dikkate alınarak, devletin eğitim ve öğretime ayırdığı payın artırılması, savunmaya ayrılan her kurşun bizim yarınımıza sıkılmış bir kurşun olduğunun öğrenci kitesinde propaganda edilmesi,

- Üniversitelerde ve liselerde dayak, aşağılama, horlama, ayrımcılığa, ders ve sınıf geçmenin, notun öğrenciler üzerinde tehdit aracı

olarak kullanılması gibi çağdışı uygulamalara son verilmesi,

- Öğrencilerin kendi akademik ve demokratik hakları için özgürce örgütlenmelerine imkan tanınması. Öğrencilerin seçeceği öğrenci temsilciliklerinin üniversite, liselerde ve öğrenci yurtlarında yönetimde söz ve karar hakkına sahip olmaları yaratılmalıdır.

Unutulmamalı ki, bilim ve teknoloji alanı olan her yer gibi okulların da sosyalizm mücadelesinde birer ileri mevzi olarak ele geçirilemsi biz komünizan gençliğin temel hedeflerindedir.

KÖYLÜ GENÇLİK

Ülkemiz Kuzey Kürdistan nüfusunun yarıya yakın bir kesimi kırsal alanlarda yaşamaktadır. Ülkemizin genç bir nüfusa sahip olduğu dikkate alındığında, kırsal alanlarda yaşayan halkımızın önemli bir bölümünün köylü gençliğin oluşturduğu kendiliğinden anlaşılır.

TC devletinin bugün yürüttüğü kirli savaşın yoğunlaştığı alanların başında Kürdistan kırsal alanları gelmektedir. Köylü gençlik üzerinde estirilen devlet terörü her geçen gün bir kat daha artırılmakta, köylü gençliğin içerisinde bulunduğu sosyal-siyasal-ekonomik bunalım giderek derinleşip gençliğimizi büyük bir yıkıma sürüklemektedir.

TC devletinin ulusal ve toplumsal dirilişe karşı yürüttüğü azgın özel savaşın sonucunda işkenceye uğramayan, tutuklanmayan, hemen hemen hiçbir köylü kalmamıştır. TC devletinin ülkemizde yürüttüğü topyekün savaşın sonucunda katledilen halkımızın yaklaşık %80'nini emekçi köylü gençliği oluşturmaktadır. Payına sadece katliamlar, işkenceler, işsizlik ve ölüm düşen emekçi köylü gençliğin süratle gücünü örgütleyerek faşist TC devletine karşı aktif bir mücadeleye girişmesi geleceği açısından hayati olduğunu tesbit eden komsomolumuz; köylü gençliğin örgütlenmesini ve kültürel, ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri baskılara karşı mücadeleye yönlendirilmesini en önemli görevlerinden sayar. Köylü gençliğini ulusal direniş için köy komiteleri eğitim komiteleri biçiminde örgütlemeyi öngörür.

YIĞIN ÖRGÜTLERİ

Kitlelerin organize olmasından öcü gibi korkan burjuvazi, yığınların her düzeydeki örgütlenmelerine karşı amansızca saldırmakta, özel-

likle de gençliğin sahip olduğu veya yoğun olduğu her kitle örgütlerini "terörist" odaklar olarak ilan etmekte, yığınların meşru örgütlenmelerine karşı dizginsiz bir terör estirerek geniş kitlelerin örgütlenmesini engellemeye çalışmaktadır.

Başta sendikalar, İHD, öğrenci dernekleri gibi mesleki, kültürel, akademik, demokratik kitle örgütlerini işlevsiz kılarak halkımızın ulusal ve toplumsal mücadelede ve yarının ulusal kuruculuğunda önemli bir araçtan yoksun bırakmaya çalışmaktadır. Çağdaş ve demokratik toplum, örgütlü toplumdur. Bunun için komsomolcu yoldaşların yasal alanda (pasif alan gibi değerlendirmelerle kitlesel örgütlenmelerden geri durmak gibi zaafıara düşmeden) ülkemizde varolan mesleki, kültürel, akademik, demokratik, sanatsal vb. yığın örgütlerinde aktif bir şekilde örgütlenerek varolanların korunup geliştirilmesi, yeni yığın örgütlenmeleri yaratmaya çalışmaları biz komsomolcu yoldaşların en önemli görevleri durumundadır.

Sonuç olarak; ulusal bağımsızlık ve sınıf mücadelesinde, ulusal demokratik güçlerin ve proletaryanın önemli bir militan gücü olan Kürdistan gençliğinin ulusal ve toplumsal mücadelede aktif bir şekilde yer alması gerektiğine inanan, gençliğin en ileri, çağdaş, militan değerlerinin somut bir ifadesi olan YCKK; tüm Kürdistanlı gençliği ulusal ve toplumsal kavgaya çağırır.

Halkımızın; sınıfsız, sömürsüz, özgür ve bağımsız geleceği, gelecek olan biz Kürdistan gençliğinin kararlı, militan, inançlı, yetkin kavgasıyla kurulacaktır.

BLJİ MARKSİZM-LENİNİZM Ü SOSYALİZM

BLJİ KURDİSTAN A ADAZİ Ü DEMOKRATİK

BLJİ PARTİYA KOMİNİST A KURDİSTAN (KKP)

BLJİ YEKİTİYA CIWANÉ KOMİNİST A KURDİSTAN (YCKK)

YCKK

Yekitfiya Cıwané Kominist a Kurdistan
Geçici Merkez Komitesi
Şubat 1993

ÖRGÜT NEDİR?

Başlığımız yalın bir soru. Böyle bir soru sormak ve böyle bir soruya yanıt vermeyi amaçlayan bir yazı kaleme almak kimilerine göre gereksiz olabilir. Bildiği ve bilincinde olduğu için soruyu ve yanıtını gereksiz bulanlara bir diyeceğimiz olamaz. Ancak, tümünden gereksiz demek de bugünkü gerçeğimize uymaz. Çünkü, on-oniki yıllık bir süreç yaşadık ve bu süreç kuşaklar arasında kopukluklar yarattı. 1960 ve 1970 kuşakları örgüt ve örgütlü mücadelenin yabancıları değiller. Fakat, 1980'li yıllarda gençlik yaşına basanlar için aynı düşünceyi ileri sürebilmenin olanağı yok. 1980'li yılların gençleri iki nedenle bu konuların yabancıları. Birkere gençler. Yaşları gereği politikayla, hele hele örgütlü mücadeleyle yeni yeni karşılaşılıyorlar. Bu karşılaşma bazen doğrudan bazen de düşünsel düzeyde oluyor. Bu, konunun yabancıları olmanın doğal nedenidir. Bir de doğal olmayan neden var ki, o da 12 Eylül darbesi ve onun yolaçtığı yeni koşullar içerisinde genç kuşaklara teorik ve pratik birikim aktarma, bir başka deyimle kuşaklar arası sıkı bağ kurma olanaklarının kısıtlılığı. 12 Eylül, kuşaklar arasına ciddi engeller koydu. Bu engellerin bir kısmı iradi çabalarla aşılıyor olsa bile önemli bir kesim engel olma özelliğini sürdürüyor. Son on, oniki yılın sadece yalın sonuçlarından ikisini hatırlatarak kuşaklar arası kopuşu açıklamaya çalışalım.

12 Eylül darbesinden bugüne binlerce şehit verdik. Şehitlerimiz şu veya bu siyasi harekettendi ve ortak değerlerimizdir. Sözünü ettiğimiz sürecin kadrosal plânda devrimci harekete verdirdiği kayıp kuşaklar arası kopukluğun önemli bir nedenidir. Ayrıca 1980 öncesi yılların yetiştirdiği kadroların çok büyük bir bölümü son on yılın çok büyük bir bölümünü veya tümünü cezaevlerinde ve tutsak olarak geçirdiler. Ağır baskı ve işkencelere hedef oldular. Baskı, işkence ve cezaevi süreci beraberce bir çok sonucu doğurdu. Tutsaklığın temel özelliği: dış dünyayla bağların en aza inmesidir. Tutsaklık koşullarında dış dünyayla ve genç kuşaklarla sıkı bağlar geliştirmek, genç kuşaklara deneyleri ve birikimleri aktarmak kabul edilir ki güçtür. Dahası, ağır baskı, işkence ve cezaevi koşulları insanları beden ve ruhen yordu ve yıprattı. Birçokları sağlıklarını yitirdi. Bu zor koşullar, devrimci hareketimizin zaafı, kişisel zaaf ve dünyadaki olumsuz gelişmeler toplamından olmak üzere bir çok kadro inançlarını yitirdi. Sağlığından olan veya inancını yitiren çok sayıda kadro böylece devre dışı kaldı.

Diğer yandan, ülkemizin içinde bulunduğu koşulların ve ulusal bilinçlenmenin etkisiyle genç kuşaklar içerisinde mücadeleye katılma istek ve kararlılığı giderek artıyor. Ne ki, onlar gençler. Gözleri kara. İdealleri ve hümanizmaları güçlü. Delikanlılığın coşkusuna sahipler. Başşğmez mücadele militanı olma azim ve kararlılığı her alanda dışa vuruyor. Ülkemizin yabancı güçler tarafından işgaline son verme, Ulusunuzun egemenlik hakkının kazanılması kavgasına katkıda bulunma, insana yaraşır bir gelecek kurma (sosyalizm) mücadelesine katılma gibi yüce amaçların kendilerinden beklediği özverinin farkında gençlerimiz. Bunları bilenlerin ve bilince çıkaranların sayıları az değil.

Ancak, üzerlerine düşen görevleri nasıl ve hangi araçlarla yapacaklarını da tam olarak bilemiyorlar. Bilemezler de. Bu nedenle teorik, politik ve pratik desteğe gereksinimleri var. Yılların olumlu ve olumsuz deneylerini yaşayıp öğrenen ve onlara aktaran, yol gösteren tecrübeli dayanaklara, yani yönetici kadrolara ihtiyaç duyuyorlar. Bu gereksinimin ise asgari düzeyde bile olsa karşılandığı söylenemez. Yeterince karşılamanın ise yukarıda değindiğimiz nedenlerle kadrosal dayanakları yok.

İşte bu yazı, gençlerimizin açık hissettikleri sorunlardan birine yanıt vermeyi amaçlıyor. Sorumuza tekrar soralım. Örgüt Nedir?

Genel anlamda ÖRGÜT: Bir işi yapmak, bir amacı gerçekleştirmek için birden fazla kişinin bir araya gelerek ortak bir eylemlilik içerisinde bulunmalarıdır. Doğaldır ki, bir araya gelip ortak bir eylemlilik içerisinde bulunan insanların maddi çıkarları veya idealleri ortaktır. Ortak çıkar veya idealler için kafa ve kol gücünün yanı sıra sosyal ilişkiler, kişisel beceriler, teknik ve maddi olanaklar da birleştirilmeli demektir.

Kısa tanımımıza dikkat edilirse anlaşılır ki, AMAÇLA ÖRGÜT'ÜN YAPISI arasında doğrudan bir bağ vardır. Amaca bağlı olarak örgütün niceliği ve niteliği farklı olacaktır. Örneğin, devlet, temsil ettiği sınıfın çıkarlarını ve iktidarını korumak amacıyla oluşturulmuş çok geniş kapsamlı bir örgüttür. Devlet başkanından..... karakoldaki bekçiye kadar uzanır. Ve aynı zamanda oldukça çok örgüt toplamıdır. Örneğin, işçi sendikalarının her şubesi, her federasyonu birer örgüttür. Tüm bunların toplamı olan İşçi Konfederasyonu da bir örgüttür. Sendikaların asıl amacı, işçi sınıfının ekonomik, demokratik haklarını savunmak ve geliştirmektir. Örneğin; bir siyasi partinin kendisi bir örgüttür. Ama örgütler

toplami olan bir örgüttür. Her il ve ilçe, hatta köy ve mahalle birimi de kendi başına birer örgütlerdir.

Örneklerden de anlaşılacağı gibi, örgüt tanımının içeriği geniş kapsamlıdır. On milyonlarca üyesi bulunan bir parti de bir örgüttür; üç kişilik bir hücre de bir örgüttür. Burjuvazinin de çıkarlarını savunan ve koruyan örgütleri vardır, işçi sınıfları ve emekçilerin de örgütleri vardır ve olacaktır. TC'nin kitle bilincine kazımaya çalıştığı düşünceye, yani örgütün ve örgütlülüğün suç olduğu propagandasına aldınılmamalı. Değişik düzlemlerdeki örgütler ve örgütlenmeleri sınıflı toplumun tarih sahnesine çıktığından beri vardır. Doğal bir haktır ve insanlar haklarıyla insandır. Örgütlü olma da insan olmanın bir gereğidir. Örgütsüzlük hukuk sahibi olamamak, verilen yetinen olmak ve kurtuluşu hiç bir zaman yaşayamamak demektir.

Onun için, her gencin, her insan gibi bulunduğu alanda, ekonomik, sosyal ve siyasal konumuna uygun bir biçimde ve mutlaka örgütlü bir yapı içerisinde yer alması gerekir.

Örgüt, bir gereksinmenin ürünü olarak varedilir. Gereksinme duymak ise asgari bir bilinç düzeyini, kendiliğinden bir bilinç düzeyini gerektirir. Böylesine bir bilinç düzeyine sahip olan, yani örgüt ve örgütlülük gereksinimi içerisinde bulunan bireyler, doğaldır ki birey olmanın ötesine geçmek isteyecilerdir. En yakınından başlayarak ortak eylemlilik arkadaşları arayışına girmek artık kaçınılmazdır.

Kendiliğinden bilinç, ekonomik ve demokratik hak bilincinin üstüne çıkma öğelerini besler. Bu toprakta beslenen kendiliğinden bilinç siyasallaşır. Ekonomik, sosyal, kültürel, sanatsal ve ulusal bütünlük içerisinde düşünmeye başlayan, bu bütünlük içerisinde kendisini sorumlu hissedene her birey, artık ulusal bir kişiliktir. Ulusuna ve halkına karşı sorumluluk bilincine ulaşmıştır. Sorumluluklarının gerektirdiği görevleri yerine getirmek için araçlara gereksinmesi vardır. İlk ve en önemli aracı ÖRGÜT olacaktır. Örgütlü bir yaşam ve örgütlü bir mücadele içerisinde felsefi düşünüşle sınıf çıkarlarını, oradan da insanlığın kurtuluşunu içselleştirecektir. O artık siyasi bir kişiliktir, komünizandır, komünist olacaktır.

Tamda burada alanı daraltalım. Yukarıda çizdiğimiz yolu katetmiş bir genç, bulamıyorsa, kendisine yardımcı olacak birilerini beklememelidir. Onun yerine ve ilk iş olarak kendisine iki arkadaş aramalıdır. Onlarla önce kafa gücünü birleştirmeli, amaç, politika, araç ve mücadele biçimleri konularında hemfikirlik sağlamanın ortamının olup olmadığını açığa çıkarmalıdır. Diyelim ki üç kişiyiz ve genel anlamda anlayış birliği var. İşte bu en küçük ve en temel örgüttür. Her alandaki güçlerini birleştirmiş üç kişilik bir örgüt... Amaç, araç, politika ve mücadele yöntemleri konularında birlikte olunabilecek

merkezi bir örgütlenme ile (Parti) bağ kurulamamışsa, üç kişinin ortak çabasıyla bu arayış sürdürülmelidir.

Üç kişilik örgüt ne yapacaktır. Önce temel konularda anlayış birliği sağlamak için düşünsel üretim ve tartışma.... Dünyada ve ülkemizde yaşanan güncel olayları ve yerel sorunları tartışıp ortak sonuçlara varma.... Ortak sonuçları toplum içerisinde yayma... Bunları yapabilmek için gerekli olan sosyal bağlantılar oluşturma... Teknik araç-gereç ve mekan gibi gereksinimleri karşılamanın yol ve yöntemlerini bulma... Somut hedefler ve eylem biçimleri belirleyip hayata geçirme... Ve tüm bunların yapılmasında yeteneklere ve olanaklara uygun olarak üç kişinin arasında görev paylaşımı.... Kim neyi, ne zaman ve hangi yollarla gerçekleştirecek, bunun belirlenmesi...

Ve tüm bu sorunların ciddi bir düzen içerisinde gündemleştirilip, öncelik sıralaması yapılarak, tartışılması... Tartışma sonunda karar... Kararların olabildiğince iknaya ve oybirliğine dayanması... Bunun olanaklı olmadığı hallerde oylama ve oy çokluğuyla karar alma yöntemi... Herkesin oy birliğiyle veya oy çokluğuyla alınmış kararlara mutlaka ve mutlaka uyması... Genel ve yerel her gelişmenin anında ve ortak sürdürülen her pratik eylemin sonrasında mutlaka ciddi bir değerlendirilmesinin yapılması... Varsa taspatillerde ve eylemlerde yanlış ve hatalar, bir daha aynı konularda hata ve yanlış yapmamak üzere belirlenip aşılması...

Üç kişilik bir örgütteki her üç kişiden her biri görev ve sorumluluklar bakımından eşittirler. Ancak, ortak eylemliliğin düzenini sağlamak ve hızlı akışını gerçekleştirmek üç kişinin müdahaleci olduğu bir biçimde yürümez. Bir düzenleyici, bir sorumlu (sekreter) seçmek gerekir.

Diyelim ki propaganda ve diğer eylemlilikler bir süre sürdürüldü ve bunların etkisi sonucu olarak 9-10 kişilik bir arkadaş sayısına ulaşıldı. Bu kişiler ilk çekirdeği oluşturan üç kişi arasında ve uygun bir biçimde (yerleşim, sosyal konum, siyasi görevler vd.) paylaşılmalı, çekirdekten her bir kişi diğerlerinden üçü veya dördü ile direk ilgilenmelidir. Onların yetiştirilmesini, görevlendirilmesini ve olanaklarını çekirdek etrafında toparlamayı üstlenmelidir. Yeni üçlüler veya dörtlüler ilk çekirdeğin alt gruplarıdır. Bir süre alt arkadaş grupları olarak ilişkiler sürdürülecektir. Amaç, bu süreyi iyi değerlendirmek ve alt gruplar içerisinde en ileri olanlarla yeni örgütler yaratmaktır. Yani örgütlü insan sayısını artırmak ve etkinlik alanını genişletmektir.

TC'nin toplumun örgütlenmesinden öcü gibi korktuğunu belirtmeliyiz. Bu korkunun saldırganı olacaktır. Korunmak gerekir. Ama korkmadan.. İlişkileri, sorumlulukları ve araç-gereçleri düşmana kaptırmamanın önlemleri alınmalıdır. ●

KOMÜNİST YURTSEVERLİK VE MİLLİYETÇİLİK

C. Mahmut

Bir toplumun siyasi kesimleri içinde komünistlerin yurdu için gerektiğinde canını herkesten önce feda ettiği bilinen ve tarih tarafından çokça tanık olunan bir gerçekliktir. Komünistlerin canfedakarane tutumunun salt maddi olarak toprak tutkusu ve sevgisinden kaynaklandığı ciddi olarak öne sürülemez. Yurt denen siyasal coğrafya belirli bir ulusu; toplumu, halkın varlığını öngörür. Öyleyse komünist yurtseverlik, aynı zamanda toplum severlik, halk severlik ve çekinmeden ilave edelim ulus severliktir de. Konuyu şu noktaya vardırılmazda hiçbir sakınca yok: Komünistler, belirli bir toplumun içerisinde herkesten daha fazla ulus severdiler. O kadar ki işçi sınıfının politik öncüleri, işçi sınıfının önüne "ulusu kurtarmadan kendini kurtaramaz" sını belgisini koyacak kadar ulus ile bağlıdılar.

Ulusal sorunu, burjuvazisi tarafından çözümlenmiş bir toplum için durum bu iken, henüz siyasal coğrafyasında ulusal devlet kurma aşamasına ulaşmamış uluslar için söz konusu bağlılık çok daha ileri noktalarda sözkonusudur. Komünistlerin tutumunun aslında bilimsel ve tutarlı bir açıklaması vardır.

İşçi sınıfı ve komünistler genel olarak her türlü ilerlemeden yanadırlar. Çok yönlü genel ilerleme, işçi sınıfı mücadelesinin önünü açar, yükünü azaltır. Belirli bir toplum için etnolojik gelişim, klan topluluğundan milliyet şeklindeki sosyal yapıya oradan ulus organizasyonuna geçiş olarak belirlenir. Sözü edilmiş olmasına rağmen tarih bize "Sosyalist ulus" organizasyonuna geçişin örneğini veremedi ama, sosyolojik olarak ulus organizasyonunun bugünkü verili düzey çerçevesinde seyretmeyeceğini biliyoruz. Diyalektik, biz göremesek de bugünkü ulus organizasyonunun daha gelişmiş bir şekli zorunlu olarak verecektir. Şu saptamaya ulaşmak gerekmektedir: Klandan milliyete, oradan ulus olgusuna yükseliş, bir toplum için muazzam bir sosyal ilerlemedir. Bu ilerlemeyi engelleyecek veya yavaşlatacak her müdahaleye komünistlerin en sert

tepkile cevap vermeleri onların varlıksal bir görevi ve görevidir.

Komünistlerin yurtseverlik ve ulus severliği bu noktada bırakılamaz. Komünistler, etnolojik olgu dışında var olmuş değerlerdir. Komünistlerin, adına hareket ettikleri işçi sınıfı da etnik organizasyon üstü olamaz. Her işçi sınıfının mensubu olduğu ulusa bağlı olarak bir etnik özelliği vardır. İşçi sınıfının bu özelliği görülmeksizin toplumsal ilerlemede rol alınmaz. Belirli bir ulusun işçi sınıfının örneğin, delilo, granî, çepik, şal û şapik oyunlarından; kirivê, xeza, türkülerinden, Mem û Zîn destanından hoşlanmayacağını, bunlarla ilgilenmeyeceğini ve ilgilenmemesi gerektiğini düşünmek dört başı mamur bir akılsızlık olur. Bu, aynı zamanda işçi sınıfının yaratımında, oluşumunda yer aldığı ulusal kültüre de yabancı kalamayacağı anlamına gelmektedir. İşçi sınıfı, ajitasyonunu, propagandasını, en iyi, mensubu olduğu ulusun diliyle yapabilir. Küresel etnolojik gelişim, henüz bir dünya dili yaratamadığına göre, kaçınılmaz olarak ulusal dil, proletarya için insansal varoluşun ve sürdürülüşün temel anlama aracı olmak durumundadır. Kısacası işçi sınıfı ve diler-seniz komünistler yalnızca politik birer vakia olarak algılanamazlar. Onlar pek doğal olarak etnolojik var oluş ve gelişimin ürünüdürler. Şu noktaya varmak gerekir: Belirli bir toplum için işçi sınıfı ULUSALDIR. Eğer işçi sınıfının bir yapısı görmezden gelinirse, toplumsal gelişimde rol almanın olanağı asla yakalanamaz.

Ulusal-siyasal örgütlenme aşamasına ulaşmayan bir toplumun işçi sınıfı, olağanın üzerinde bir ulusal kimlikle toplumsal gelişimde rol oynamak zorundadır. Sadece kendi adına değil, ulus adına politika geliştirmek; sadece kendini kurtarmanın derdine değil, ulusu da kurtarmanın davranışını pratik politikasında göstermek zorundadır. Bu noktada işçi sınıfının ve komünistlerin canfedakarane tutumları gündeme gelmek durumundadır.

Tüm bunları açıkça ifade etmek gerekmektedir.

dir. Şimdiye-kadar bu tarz bir açıklıkla sorun izah edilememiş ise, bunu, enternasyonalizm adına yapılan kendini ulustan, toplumdaki soyutlama noktasına vardırılan yanlış belirlemelerde aramak gerekmektedir.

Dünyanın muzaffer ilk sosyalist devrimi, diğerleri üzerinde egemen olan bir ulusun işçi sınıfına gerçekleştirildi. Hatta sözkonusu ezilen uluslardan bir çoğu sözü edilebilir bir ulusal kurtuluş sürecine bile girememişken sosyalist devrim tarafından ulus olarak özgür kılındılar. Bu durum, proleterya enternasyonalizminin, ezilen ulus gözlüğüyle görülmesinin koşullarını oluşturdu. Enternasyonalizm, tamamlanıp geliştirileceği yerde ortaya çıkan haliyle derinleştirildi, kökleştirildi. O kadar ki, komünist yurtseverlik, ulus severlik, ezilen ulusların komünistleri için milliyetçilik suçlamasına vardırıldı çoğunlukla. Ekim Devrimi, birçok yerde toplumsal kurtuluşun temel modeli olarak görüldüğü için, ezen ulus komünistleri, ezilen ulus komünistlerinin, ulusal kimliklerini her ortaya koyma girişiminde milliyetçilik damgasını bastı; komünistlik ise ezen ulus komünistlerinin tekeline alındı. Bir ulus, bir defa, ezilen konumuna düşüyse, o ulusun işçi sınıfı ve komünistleri için "birlikte kalmayı savunmak" komünist oluşlarının ölçütü haline getirildi. Dolayısıyla bir defa sınırları atadan kaldırılan bir ulusun komünistleri eğer komünist olarak kalmak isterlerse, bu "birliği" ilelebed benimsemek durumunda bırakıldı. Artık bir daha bağımsız bir devlet olarak yaşayamamak mukadder hale getirildi.

Biz bütün bunları somutumuzda yaşadık. 1970'lerle birlikte canlanan Kürdistan'daki politik yaşamda yer alan gerçek anlamdaki milliyetçiler de "sosyalist" bir söylemle ortaya çıkmak zorunda kalmışlardı. Bunda dönemin Sosyalist Sisteminin ulusal kurtuluş mücadeleleri üzerindeki kesin hegemonyasının rolü yanında özgülmümüzde ezen ulus komünist hareketinin de büyük etkisinin olduğunu gözardı edemeyiz. Bu, aynı anlayışın hala uzantılarının var oluşundan da açıkça gözlemlenebiliyor. Ayrılmayı savunan tüm hareketler istisnasız milliyetçi sayıldı. Kürdistan'daki tekil komünistler ise, komünist olarak kalabilmek için, çareyi, ezen ulusun komünist hareketleri içinde, ulusal kimliklerine ilgisiz olarak yer almakta buldular. Dünyadaki son gelişmelerle bu durum kısmen aşıldı. Daha doğrusu Kürdistan cephesinde aşıldı.

Artık birçok Kürt komünisti ulusal kimliğiyle ortaya çıkma cesaretini gösterebilmektedir. Bu iyi bir gelişmedir. Komünistlerin ulusal kurtuluş mücadelesinde rol alabilmeleri için bu zorunlu bir davranıştır. Ne var ki, Türkiye komünist hareketinde bu durum tümüyle kabullenilmiş değil. Bir çoklarına göre, bir Kürt bireyinin komünist olabilmesi için, Türkiye komünist hareketinin içinde yer almak, ulusal sorunu mümkün olduğunca ilgisiz karşılayıp onu "sınıf sorununun bir parçası" -tabii ki ezen ulus işçi sınıfının- olarak görmek ve sonuçta Türk burjuvazisi tarafından zorla da olsa, oluşturulmuş "birliği" mukadder görmek zordur.

Kürt komünistlerinin örgütlenme özgürlüğünü kerhen de olsa kabullenmek zorunda olan kesimler bile, örneğin Kürt komünistlerinin ulusal bakımdan bir gelişmeyi ifade etmekte olan Güney Kürdistan'daki etnolojik organizasyonlaşmaya olumlu yaklaşımını yine de milliyetçilikle damgalamaktan kendilerini alıkoyabilmiş değillerdir.

Kürdistan işçi sınıfının ve onun politik öncülerinin bir ulusal kimliği vardır. Bu kimlikle kendilerini ifade etmeleri haklarıdır. Ötesi görevleridir. Ulusal bir gelişimi içerecek, ifade edebilecek her adımı olumlu yaklaşmak durumundadırlar. Başka türlü "ulusu kurtarmak" bir yana "kendilerini bile kurtaramazlar." Ezilen ulus komünistlerinin ulusal gelişim olayında rol üstlenmelerine ilişkin olumsuz yaklaşımların mutlaka aşılması gerekmektedir. Ulusal kimliği dışlayan, ulusal bir gelişime kayıtsız kalmayı telkin eden bir enternasyonalizm asla enternasyonalizm değildir. Burjuvazi tarafından belirli bir ulusun hilafına rağmen çizilen sınırların, her ne şekilde olursa olsun, bir defa çizildikten sonra, yeniden ezilen ulus lehine bozulmasına karşı çıkmak, bu sınırın "sosyalist federasyon" adına korunması gerektiğini iddia etmek asla enternasyonalizm değildir. Böylesi bir tutum asla güven telkin edici olamaz. Halkların kardeşliği ilkesine hizmet edemez böyle bir anlayış. Kardeşlik, mutlaka bir evin içinde olmak zorunda değildir. Çoğunlukla, komşular olarak yaratılan kardeşlik, bir evde, "ikna edilerek" sürdürülen suni bir beraberliğe dayalı kardeşlikten çok daha kalıcı ve sağlam olabilmektedir.

Ulusal baskı koşullarında, komünist yurtseverlik, ulus severlik ile milliyetçiliği birbirinden ayırabilmek gerekmektedir. Ulusal baskı koşullarında, burjuva milliyetçiliği, ulus severliğin, yurt-

severliğin, burjuvazinin ulusal pazarı ele geçirmek için kullanılmasıdır. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarını, tüm ulusun çıkarı gibi gösterir, ulusu böylece harekete geçirmenin yolunu arar. Amacına ulaştıktan sonra yurt, toplum, ulus sevgisi burjuvazi için gerçek anlamda biter. Pazarı ele geçirdikten sonra, toplumsal, etnolojik bakımdan ilerleme, burjuvazinin başlıca kaygısı olmaktan çıkar. Ülkeyi, toplumu, ulusu, gerektiğinde başkalarına peşkeş çekmekten çekinmez. Küçük burjuva milliyetçiliği daha popülist bir içerik taşır. O ulusu sınıfsızmış gibi tasavvur ederek ortaya çıkar. istikrarsızdır. Güçlü sınıfa, toplumsal evrime göre beşim ve içerik değiştirir. Oysa proletaryanın ulus severliği, milliyetçilikten farklı olarak toplumsal gelişim ve ilerlemeyi hareketin nirengi noktası şeklinde ele alır. Ulusal-toplumsal gelişimi, kendisini de ortadan kaldıracak özel sınıf çıkarını aşan bir tutumla ele alır. Ulusal baskı koşullarında burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliği ile işçi sınıfının yurtseverliği ve ulus severliği, etnolojik gelişimin ulusal bağımsızlığa evrilmesi noktasında genel olarak çakışır. İşçi sınıfının, evrimin başını çekebilmesi ve politikasını egemen kılabilmesi onun gücüyle orantılıdır. Ne var ki, öncülüğe yükselmeyecek bir düzeyde ise kayıtsız davranmak gibi apolitik bir tutum sergileyemez. Gerektiğinde, ulusal-toplumsal ilerlemeye, evrime hizmet ediyor ve etmekte ise, burjuvaziyi de destekleyebilir. İşçi sınıfının ve onun politik öncülerinin bu yönlü bir tutumunun milliyetçilik olarak suçlanması akıl dışı bir davranış olur. Toplumsal ilerlemenin yolu; ulusal bakımdan gelişim ile bağlanmış ise, işçi sınıfı, ne yapıp ne edip, ulusal gelişimde ulusal kimliğiyle rol üslenmek hak ve göreviyle yüzyüzedir demektir. Güçsüz olsa bile, gelişmeye kayıtsız kalamaz ve kalmamalıdır. Örneğin Türkiye işçi sınıfının, dönemin öncülerinin ulusal kurtuluş mücadelesinde Kemalist hareketi desteklemelerinde eleştirilecek bir yan bizce yoktur. Ve komünistlerin o günkü tutumu kesin olarak milliyetçilik değildi. Bugün Güney Kürdistan'da kurulan Feder Kürt Devletini destekleyen Güney Kürdistanlı komünist ve sosyalist kesimlerin tutumu da tıpkı bunun gibi milliyetçilik olarak nitelenemez. Kuzey Kürdistanlı komünistlerin, güneydekilerle paralel olan tutumları da milliyetçilik değildir. Kim ne derse desin, insanlarımızın, kimyasal silahlarla, dünyanın gözü önünde, sikenler gibi topluca öldürüldüğü koşullarda, oluş-

turulan Federe Devlet olayı, ulusal bakımdan ve dilerseviz toplumsal bakımdan bir İLERLEME VE GELİŞMEYİ ifade etmektedir. Devletin başındakilerin kimliklerinin niteliğine, tutarsızlıklarına rağmen bu, toplumsal açıdan böyledir. Komünistlerin, işçi sınıfının, bir parçası oldukları bu toplumsal gelişime karşı çıkmaları bir yana, kayıtsız kalmaları akıl kârı olamaz.

Bugün, bir toplumsal gelişim ifadesi olarak, Kürt ulusunu ilgilendiren Federe Devlet olgusu karşısında, dört parçadaki tüm Kürt kesimlerinin lehte tutum belirtmeleri ile Irak Komünist Partisi dışındaki ezen ulus komünistlerinin aleyhteki tutumları, aslında komünistlerin, özellikle ezen ulus komünistlerinin ulusa ne denli yabancı olduklarının bir işareti sayılmalıdır. Ezen ulus, komünistleri, bu ve benzeri tutumlarla, ne Kürt ulusuna, toplumuna, ne de Kürt komünistlerine hiçbir şey anlatamazlar. Tersine, ayrılmalarını pek de istemedikleri Kürtlerin ayrılma isteklerinin çok daha güçlenmesine, üstelik olumsuz bir noktada güçlenmesine doğrudan hizmet etmiş olmaktadır. Öyleyse, ezilen ulus komünistlerinin yurtseverlik ve ulus severlik çerçevesinde ortaya koyacakları politikaları milliyetçilikle damgalamadan önce düşünmeleri gerekmektedir. Aynı şekilde milliyetçiliği bir suç olarak ağza dolamadan önce, komünist ihtiyatlılığı hatırlamaları gerekmektedir. Bilebildiğimiz kadarıyla, milliyetçiliğin bir suç olarak telakki edilmesi bir yana, ezen ulus komünistlerinin, ezilen ulus proletaryasının, ulusal gelişimde ulusal kimliğiyle rol almasını olabildiğinde desteklemeleri ve proletaryanın olmadığı koşullarda da ezilen ulus milliyetçiliğinin ilerici özünü teşvik etmeleri gerekmektedir.

Toparlarsak, ulusal sorunu tam anlamıyla bir toplumsal sorun olduğu saptamasına varmamız gerekmektedir. Ulusal sorunun çözümü bir toplumsal gelişim, ilerleme ve evrimin bir aşamasıdır. Komünistlerin bu gelişime, ilerlemeye, evrime dışar bakmaları, ilgisiz kalmaları telkin edilemez. İşçi sınıfı önce ulusaldır; ulusal bakımdan varolabildiği, varlık gösterebildiği oranda enternasyonalist olabilir. Ezilen bir ulusun ulusal sorunu çözümlenmeden, o ulusun herhangi bir toplumsal gelişim göstermesi olanak dışıdır. Bu işçi sınıfının ulusal sorunda en ince ayrıntısına kadar politika sahibi olması onun varlık nedeni sayılmalıdır. ●

KENDİNE GÜVEN TEMELİNDE ÖRGÜTLENMEK

M.Vatan

Halkımızın, uzun bir zaman dilimine yayılan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi yeni bir tarihi sürece girdi. Bu tarihi süreç, halkımızın önüne kendi ulusal ve toplumsal devrim hedefini, ulusal devlet kurma hedefiyle bütünleştirip, devrim strateji ve örgütlenme tarzının kendine güven temelinde örülmesini zorunlu kılan bir dönemdir.

Kürdistan devrimci güçlerinin ve genel olarak Kürt halkının ulusal devlet kurma mücadelesi tarihte eşine az rastlanır bir biçimde uzun ve çetin geçmektedir. Belki de tarihte hiç bir halkın ulusal devlet kurma mücadelesi Kürt halkınıninkine kadar kanlı, şiddetli ve uzun sürmemiştir. Yaklaşık olarak bu tarihi, yüzelli yıl olarak saptamak mümkün. Bu tarihi süreç içinde halkımız başka halkların deneyimlerinden yararlandığı gibi kendi özgün mücadele ve örgütlenme biçimlerini de yaratmıştır.

Ülkemizin Arap, Acem ve Türk egemen güçlerini çeşitli tarihlere kurmuş oldukları devletler tarafından paylaşılmış ve bölüşülmüş olması, etrafının bölge gerici devletlerinin kuşatması altında olması, uluslararası bağlantı yollarının bu güçler tarafından denetim altına alınmışlığı, dini ve bazı kültürel ortaklıkların egemen sömürgeci uluslar halklarıyla çakışması ve emperyalist-kapitalist sistemin sömürgeci güçlerle çıkar birliği gibi nedenlerle bugüne kadarki ulusal başkaldırıların hiçbirini günümüze kadar yaşayan (Federe Kürt Devleti hariç) ulusal devletle sonuçlanmamıştır. Her ulusal başkaldırısı kan ve barutla bastırılmıştır. Bir ara uluslararası konjoktürün uygun olması fırsatı yakalanarak Mehabad Kürt Cumhuriyeti kurulmuş, fakat uluslararası konjoktürün tekrardan aleyhimize işlemesiyle birlikte Mehabad Kürt Cumhuriyeti yıkılmış, yöneticileri imha edilmiştir. Buna rağmen Bedirvan ayaklanmasından bu yana halkımızın ulusal devlet kurma mücadelesi yok edilememiştir.

Halkımız ulusal kavgası boyunca kimi zaman başarılı kimi zaman yenilgiler almış; ama inatçı kavgası sayesinde tarih sahnesinde kalmayı başarmıştır. Bu, ulusumuzun içinde bulunduğu konjoktür ve cendere hesaba katıldığında azımsanacak bir şey değildir.

Ülkemizin Kuzey Kürdistan parçasındaki kavgaya, Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim ayaklanmasından sözülerek günümüze kadar ulaşmıştır. Tarihin derinliklerinden aldığı deneyim ve birikimlerle çeşitlenerek kendine çeşitli mücadele ve örgütlenme bi-

çimleri kazandırarak gelişmiştir. Bu mücadele ve örgütlenme biçimleri tarihi dönemlere ve siyasi koşullara göre değişerek kimi zaman silahlı mücadele esas alınmış, kimi zaman kitle mücadelesi ve örgütlenmesi esas alınarak gelişmiştir.

12 Eylül faşist darbesinin ardından ülkemiz, devrimci ve yurtsever güçlerine ağır darbeler indirilmiş, halkımız üzerinde vahşice terör estirilmiştir. Halkımızın kendisine yönelik terör, ayrımcı politikalar ve uygulamalara karşı kini ve bilinci artmıştır. Bu uygulamaların sorumlularına müthiş bir öfke toplumun tümünde gelişmiştir. PKK 1984-1985 yılında başlattığı silahlı mücadeleyle bu tepkiyi de arkasına almıştır.

Kırlardan kentlere doğru gelişmeyi esas alan PKK etkin bir silahlı mücadele sonucunu kurtarılmış bölgeler yaratmayı hedefleyerek bağımsız bir Kürdistan devleti kurmayı stratejisinin hedefine erturtüyordu. Bu stratejiye göre kurtarılmış bölgelere dayanarak ülke parça parça kurtarılacaktı. İlk belirlenen alan ise Botan ve çevresiydi. Tüm üstün gayretlere, tüm kahramanlıklara, tüm usta savaş beceri ve yeteneklerine rağmen Botan kurtarılamadı... Kurtarılamazdı da. 9. yılına giren PKK'nin silahlı mücadelesi önemli birikimler sağladı. Bunu tartışmak yersiz. Bu tarzın yapabileceği en üst düzeyde yapıldı.

PKK'nin savunduğu kurtarılmış bölgeler stratejisi daha çok Vietnam, Çin ve Latin Amerika ülkelerindeki devrim mücadelelerinden esinlenmiştir. Bu tarz, o günkü koşullarda ve ülkelerde geçerli bir tarzı. Ve bu tarz, o ülkelerin halklarını kurtuluşa götürdü. Kuzey Kürdistan ve günümüz gerçekliği bir çok yönüyle Çin, Vietnam ve Küba'nın o günkü gerçekliğinden farklıdır. Günümüzdeki teknolojik gelişmeler, 20 yıl önceki teknolojik olanak ve imkanların çok ilerisindedir. Devrim öncesi Çin, Vietnam ve Küba'daki teknolojik gelişmeler, ulaşım ve iletişim olanakları sözü edilen bu ülkeleri egemenliği altına alan sömürgeci güçlerin tüm alanlarda denetim sağlamasına yetmiyordu. Devrimcilerin bir köyü veya yerleşim alanını denetim altına almaları durumunda sömürgeci güçlerin bu alanlara ulaşip tekrar denetim sağlamaları günleri alıyordu. Hatta, tekrar denetim altına almaları için teknolojik güçleri yetmiyordu.

Bu ülkelerin kırsal alanlarında sömürgecilerin denetimlerinin daha zayıf olmasının yanında kırsal

alanlarda nüfus yoğunluğu şehirlere göre daha fazlaydı. Çelişkiler kırsal alanlarda daha keskindi. Bunlar ve başka örneklerden dolayı kırsal şehirlerede doğru gelişen ve güçlenen bir devrimci çalışmaya tutuyor ve sonuç alıyordu.

Kuzey Kürdistan'da durum tamamıyla farklı. TC, Kürdistan'ın en ücra yerleşim alanlarına ulaşım ve iletişim ağları kurmuş ve ücra alanlara bir günde Tugaylar, tanklar, toplar ve uçaklar indirebilmekte. Kimyasal silahlarla devrimcileri ve kitleleri imha edebilme olanaklarına sahip. Yine kırsal alanları devrimcilerle (gerillalar) kitleleri birbirinden tecrit edebileceği alanlar olarak değerlendirmekte. TC'nin terör odaklarının devrimcileri dağıtımaya zorlamasının nedeni budur.

Kuzey Kürdistan nüfus dağılımı ve faal nüfusun konumlandığı alanlar bakımından da Çin, Vietnam ve Küba'nın o günkü özelliklerini taşıyor. Kentlerin nüfus yoğunluğu kırsal alanları aşmakta, faal nüfus daha çok şehir merkezlerinde konumlanmaktadır. Çelişkiler şehir merkezlerinde daha keskindir. Devrimci mücadeleye açısından da şehirler belediyeçi bir konumdadır.

Kuzey Kürdistan gerçekliği birçok yönüyle Çin, Vietnam ve Küba gerçekliğinden farklı. Bu farklılıkların tümünü saymak bu makalenin sınırlarını aşar. Ancak şunu belirtmekle yetinelim: Çin, Vietnam ve Küba'da gerçekleşmiş, hayat bulmuş bir devrim stratejisinin ülkemize aynen uyarlanmaya çalışılması bazı sıkıntılar yaratıyor. Bu tarzın ülkemizde sonuç alamayacağı ortaya çıktı.

Bu süreç içerisinde ülkemizdeki yığınsal eylemler farklı bir seyir izlemiştir. 12 Eylül 1980 faşist darbесinden sonra geçmişin birlik ve deneyimlerini de arkasına alan halkımız ilk yığınsal hareketlenmesini ve TC'den kopuş eğilimini 26 Mart yerel seçimleriyle ortaya koydu. Diyarbakır'da bağımsız belediye başkanını adayla Refik Karakoç'a verilen destek ve seçim çalışmaları boyunca yapılan çöşkulu toplantılarla kitleler sesini duyurmaya çalışmıştır. Böylece 12 Eylül rejiminin toplumda yarattığı korku çemberinden halkları kopmuş, insanların kendine olan güvenleri yeniden oluşmaya başlamıştır.

Daha sonraki süreçte gelişen çeşitli kitlesel nitelikli eylemliliklerle bu çizgi derinleşti. Silopi olayları, Vedat Aydın'ın cenaze töreni, Newroz kutlamalarıyla bu çizgi Serhıldanlar boyutuna ulaştı. Artık hakımıza yönelik her baskı, her gazetecinin katledilmesi, her gerillanın öldürülmesi bir yığınsal gösteriye neden oluyordu. Olayı protesto etmek için günlerce kepenk ve kontak kapama eylemleri yapılıyor ve bu eylemler birçok alana yayılıyor.

Bu süreç içerisinde Kürdistan'da gelişen kitle eylemlerinin birçoğunun ortak özelliği kendiliğindencilik ve örgütsüzlüktü. PKK'nın 1984 yılından

buyana yürüttüğü silahlı mücadelenin kitle eylemlerinin boyutlanmasına yaptığı katkı hiçbir şekilde yadsınamaz. Ancak PKK'nın yürüttüğü silahlı mücadeleyle kitle eylemleri arasında bağ zayıftı. PKK ile kitle eylemleri arasında organik ilişki yetersizdi.

PKK'da, kurulduğundan buyana egemen olan anlayış, askeri örgütlenme anlayışıdır. Siyasal örgütlenme ve kitle örgütlenmesi askeri yanın gerisinde olmuştur. Stratejisi kurtarılmış bölgelere yaratma üzerine kurularak silahlı mücadeleye başlamıştır. PKK sahip olduğu stratejinin gereği, kitle eylemlerini ve halk ayaklanmasını silahlı mücadelenin destekçisi olarak değerlendirmekte ve ona göre şekillendirmektedir. Herşeyi gerillanın güçlendirilmesi için planlanmaktadır. Kitle eylemlerinin destekçi konumuna düşürülmesi, kitlelerin pasifleşmesine, seyirci konumuna düşmesine neden olmaktadır. Böylece kitlelerin örgütlü bir güç düzeyine ulaşmasının önü tıkanmaktadır. Bu yaratılmadığından dolayı kitlelerin karşı taraftan gelen baskılara karşısında direnme gücü zayıflamaktadır. Kendisinin güvendiği güç olan gerilla darbe alınca psikolojik olarak etkilenmekte, kendine olan özgüveninde erozyonlar meydana gelmektedir. Kitleler devrimi gerçekleştirecek güç olarak örgütlenmediği müddetçe kitle eylemleri bir üst boyuta ulaşamaz ve süreç içerisinde kitle eylemlerinde düşüşler meydana gelir. Bu gün olan da bu.

Kitle eylemliliğini örgütlü güce dönüştürecek olan komünistlerin sürece başından itibaren müdahale edebilme olanaklarının zayıflığı (nesnel ve öznel bakımlardan) nedeniyle bugün kitle eylemleri çizgisi giderek daralmakta ve katılamaz olmaktadır. Ülkemiz devrimini sonuca ulaştırarak mücadele biçimlerinden biri olan halk ayaklanması stratejisinin eylem biçimi olan kitle eylemlerinin yeniden örgütlü bir şekilde örülmesi ülkemiz komünistlerinin önünde duran temel bir görevdir. Bu görevin layıkıyla yerine getirilmesi için komünistler enerjilerini verimli kullanmak zorundadır.

Kuşkusuz bir ülkede hem silahlı mücadele, hem de halk ayaklanması mücadelesi birlikte yürütülebilir. Ancak her iki mücadele biçiminin birbiriyle uyumlu, kordineli ve organik bağlarla yürütülmesi gerekir. İki mücadele biçiminin birbirine zarar vermemesi için zamana ve koşullara göre birinin diğerini desteklemesi gerekir. Bu mücadele biçimlerinin koordinesiz ve kısmen de olsa bağımsız bir şekilde devam etmesi durumunda olumsuz sonuçlar meydana gelir.

PKK'nın 9. yılına giren silahlı mücadelesi birçok olumlu sonuçlar yaratmıştır. Bu olumlu sonuçların başında: Kürt sorununun uluslararası boyut kazanması, TC'yi belli oranlarda sıkıştırması olması ve ulusal bilincin derinleşmesine sağladığı katkıdır. Ancak kitle eylemleriyle yeterli organik bağlar ku-

rulamadığından kitle eylemlerinde bir tıkanma gündeme gelmiştir. Bunun sebebi kitlelerin destekçi konuma sokulması ve kitle eylemlerinin örgütlü güç düzeyine ulaştırılmamasıdır.

TC, Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği saldırı sonucunda PKK gerillalarına ve kamplarına belli oranlarda darbe indirmiştir. Bu saldırılar sonucu PKK kamplarını Kuzey Kürdistan sınırlarına uzak alanlara taşımak zorunda bırakılmıştır. Daha sonra TC saldırılarını iç hareket adı altında halkımıza ve içeriye kaydırmıştır. Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirdiği operasyonlarla genel olarak halkımıza ve PKK'ya yönelik imha hareketleri başlatmıştır. TC, bu saldırılarda belli oranlarda PKK'ya zayıf vermiştir. Bu durum halkımızda moral bozukluğu yaratmıştır.

Kendiliğinden eylemler düzeyini aşamayan kitle eylemlerinin bu saldırılar karşısında uzun süre dayanması olanaksızdır. Kendiliğinden kitle eylemlerinin örgütlü güce dönüşmesi yaratılmaksızın bunun başarılması zordur.

Halkımızın büyük bir kesimi üretimden gelen gücünü kavga alanına taşırmadı. Başta işçi sınıfı olmak üzere aydınlar, gençlik ve diğer emekçi toplum kesimleri örgütlü bir güç olarak kavganın asli unsurları olarak üzerlerine düşeni yapmadılar. Özellikle işçi sınıfı kavgadan uzak durmaktadır. Kavganın asli alanı olan şehir merkezleri örgütlü kitle direnişleri alanına dönüşmedi. Öğrenci gençlik bulunduğu okullarda akademik, demokratik ve ulusal hakları uğruna örgütlü bir kavga geliştirip mevzilerini savunma ve geliştirme yerine kırılı seçip kendi alanından uzaklaştı.

Kırsal alanlarda yaşayan insanlar işsizlik, devletin kırsal alanda uyguladığı terör ve kavganın en ağır yükünü kırsal alanların omuzlarına yüklenmesinin sonucu alanları terk edip şehir merkezlerine akın etmeye başladılar. Başta Diyarbakır, Mardin olmak üzere Kürdistan'ın büyük illerinde nüfus patlaması yaşanıyor.

Şehir merkezlerinde yaşayan halk büyük bir korku içinde, kontr-gerilla'nın saldırıları karşısında savunmasız kalmaktadır. Demokratik kitle örgütleri bu saldırılar karşısında birşey yapamamakta ve işlevsiz kalmaktadır. Çünkü kendi kendilerine güvenlerini sağlayacak bir kitle örgütlenmesinden yoksunlar.

Bugüne kadar gerek Türkiye'li devrimcilerde gerekse Kürdistan'lı devrimcilerde egemen olan anlayış hep şu olmuştur: "Halka güven vermek gerek, halk seni görecektir, sana güvenecek ki peşinden gelsin" halk kim: işçiler, köylüler, gençler.....veya bunların tümü. Ülkemiz devrimcileri ve özellikle PKK halka güven vermek için çeşitli yollar, mücadele biçimleri geliştirdiler. Fakat kendine özgüven temelinde ve anlamında halka güven ver-

meyi başaran olmadı. Devrimciler başarılı oldukları zaman devrimcilere güvendiler devrimciler darbe aldıkları zaman güven bitti. Hatta darbe vuranlara destek oldu. Böyle olmasının önemli bir nedeni devrimcilerin halka, kitleye giderken biz ulusal kurtuluş mücadelesini başlattık, sizin yapacağınız şey bize destek vermektir. Bize yemek ve su verirsiniz, biz de sizi devletin baskısından kurtarıyoruz. Devletin ve faşistlerin baskılarına karşı mücadele ederiz. Bunun için gereken herşeyi yaparız. Hatta sizin nöbetinizi bile tutarız. Siz rahat uyuyun yaklaşımı oldu. Böylece halkın devrimcilere güveni sağlanıyordu! Ardından TC'nin devrimcilere yönelik saldırıları başlayınca devrimcilere darbeler indirilince, devrimcilere güven dağılıyor yerini başka şeyler alıyordu.

Devrimcilerin güçlü olduğu zaman kitleler devrimcilere güvenmişler, TC'nin güçlü olduğunu gördükleri zaman devrimcilere sırt çevirmişlerdir.

Niye böyle oluyor? Bu, halkın kötü niyetinden mi kaynaklanıyor? Hayır! Hep güçlüye güvenmişler, kendilerine hiç güvenmemişlerdir de ondan. Devrimcilere indirilen darbeler karşısında sessiz kalmalarının nedeni, kendilerine olan güvensizliktir. "Bu bizim kavgamızdır. Kendi kurtuluşumuzu kendimiz sağlayabiliriz" demekten uzak kalmışlar. Kendi kurtuluşları için hayatlarını ortaya koymamışlar; kendileri için hayatını ortaya koyan devrimcileri görmüşler hep de ondan.

Yapılması gereken: Halka güven vermek değil, halkın kendi kendisine güvenmesini sağlamaktır. Bunu sağlamanın yolu işçi sınıfının, emekçi halkın ve gençliğin kendi öz örgütlenmesini ve eylemliliğini sağlamaktan geçiyor. Bu yaratıldığı müddetçe halk kendine güvenir, kendine güvendiği kadar kendileri için hayatını ortaya koyan devrimcilere, sosyalistlere de güvenir.

Ulusal ve toplumsal devrim mücadelesinin başarıya ulaşmasının ve sonuç almasının yolu halk ayaklanması stratejisi esas alınarak tüm mücadele biçimlerinin birbiriyle koordineli bir biçimde yürütülmesine ve kendine güven temelinde bir kitle örgütlenmesinin yaratılmasına bağlıdır. Duygulara değil bilince hitap eden bir perspektifle ulusal ve toplumsal devrim mücadelesinin başta üretim alanları olmak üzere fabrikalarda, işletmelerde, okullarda, tüm kurum ve işletmelerde güçlü örgütlenmeler yaratılması ve alanlarda mevzilerin savunulması ve genişletilmesi esas alınmalıdır. Şehir merkezlerinde yaratılacak bir mücadelenin kırılma şehir arasında bir dengenin kurulmasına da hizmet edeceği açık. Özgüven temelinde yürütülmeyen bir kavganın yenilgiyle sonuçlanması iştten bile değil. Ülkemizin ve kavganın geleceği komünistlerin bu perspektifi hayata geçirip geçirmemelerine bağlıdır. ●

Kürtlere karşı savaşta yeralan Pilot: "KENDİMİ HIYAR GİBİ HİSSEDİYORUM"

(Aşağıdaki röportaj, Türk ordusuna mensup bir subay pilot ile 26/10/1992 günü gizlice yapıldı. İsmi nin açıklanmasını istemeyen pilot, halen görevde olduğundan, sorularımıza detaylı yanıtlar vermek de istemiyordu. Detayların kimliğini ele vermesinden korkan pilot, Kürtlere karşı Türk ordusunun 'operasyon'larında kullanılan hava birliklerinde görevli bir subaydır, fakat bilince bilinen görev yeri konusunu şimdilik bildirmek istememektedir. Türkiye'nin resmi nitelemede "Güneydoğu Anadolu" olarak adlandırılan Kürt bölgesinde istemeyerek bir savaşta bulunduğunu ifade eden Pilot, ordu dan ayrılmayı düşündüğünü, kanunun ayrılabilceği süreden sonra daha geniş konuşabileceğini ifade etti.)

- **Kürdistan'da hangi sürelerde, ne kadar ve ne olarak görev yaptınız?**

- Ora'da farklı zamanlarda olmak üzere üç yıldır görev yapıyorum. Subay olarak.

- **"Ora"da Türk ordusunun yürüttüğü savaş nasıl bir savaştır? Türk ordusunun "Ora"da savaş hukuku dışında hareket ettiği doğru mu?**

- Orada yürütülen savaş pis bir savaştır ve ordunun savaşlar hukuku dışında hareket ettiği doğrudur.

- **Bunu doğrulayan gözlemlerinizi aktarabilir misiniz?**

- Örnek çok fazla. Ama genel olarak şunu söylemek gerekir ki, çatışmalarda Kürt gerillalarını teslim alma diye bir şey yoktur. Teslim alma durumu söz konusu olduğunda o insanlara nasıl davranılacağı, teslim alacak olanın insiyatifine bırakılmıştır... Teslim alınan yaralıları çoğu kez öldürülür. Ya da, sağlam teslim alınanlar çoğu kez yaralı olarak bildirilir ve sonra öldürülür. Ora'da görev alan en alttan en üste kadar, bu şeyleri yapan görevliler serbest bırakılmışlardır. Zaten istenilen de böyle davranılmasıdır.

- **Ordu birliklerinin fiziki ve psikolojik hazırlığı nasıl yapılıyordu? Hangi resmi propaganda ve telkinler yoğun olarak kullanılıyor orduda?**

- Fiziki olarak, bir-kaç hafta, 'Bölgeye İntibak Eğitimi' yaptırılır. Bunlar; atış, spor ve ilerleme tekniklerine yönelik eğitimidir... Din ve ırk propagandası her zaman ön plandadır. Türk'ün büyüklüğü ve düşmanın dinsizliği üzerine propaganda yapılır... Aslında fiziki eğitim olarak, oraya gelen askerler, ordu içindeki genel eğitim dışında fazla bir eğitime tabi tutulmazlar. Genel anlayış, olayların içine girildikçe yaygın korkunun, tedirginliğin atılacağı yönündedir.

- **Yöneticilerin ve askeri yetkililerin yaptıkları sadece 'PKK eylemlerine karşı tedbir' mi?. Yöneticiler ve askeri yetkililerin gözünde Kürt halkı nasıl görülüyor?**

- Düşman olarak görülüyor... Bölgedeki birliklerin hareket merkezlerindeki harita ve krokollerdeki dost-düşman köylerin ayırımı artık neredeyse 'dost köy' kalmamıştır. Eskiden sadece kişiler ve aileler dost/düşman diye ayrılırken, artık köyler bile böyle bir ayırma ihtiyaç duyulmadan tamamiyle düşman ilan edilmiş. Yalnız PKK faaliyetlerinin zayıf olduğu illerde 'dost/düşman köy' ayırımı titizlikle yapılmaktadır... Kışın dışına çıkan bir askeri birlik, gördüğü sivil her şahısa suçlu muamelesi yapmaktadır. Artık, aşiret reisi olsanız bile, herhangi bir kademede ki komutanı görmek için belki günlerce uğraşmanız gerekmektedir...

- **Son zamanlarda ordunun Ora'da hava birliklerini de daha sık devreye koyduğu gözleniyor. Hem "Ora"da hem de sınır ötesine hava akınları hangi dönemlerde yaygınlaştı?**

- Uçakların kullanımı 1991-1992 kış döneminde üst boyuta çıktı...

- **Hava akınlarında hedef neler olabiliyordu? Nasıl gerçekleşiyor?**

- PKK taraftarlarının muhtemelen mevzilendiği arazi kesimleri hedef olabiliyor. Bu operasyonlar Cobra helikopterlerinin roket ve top atışları, uçakların roket ve top atışları; son zamanlarda uçakların bomba atışları şeklinde gerçekleşiyor.

- **Türk ordusunun, bu ilan edilmemiş savaşta NATO silah ve gereçlerini kullandıkları sır değil... Hava operasyonlarında hangi ülkenin silah ve gereçleri kullanılıyor?**

- Genelde Amerikan teçhizatı olduğundan, ABD silah ve gereçleri devreye sokuluyor...

- **Bu veya başka konularda sizden ömür boyu gizlilik isteniyor mu?**

- Her konuda gizlilik isteniyor... Zaten askeri bilgilerin dışarı verilmesi her koşulda yasaktır.

- **Sizi en çok üzen veya duygulandıran anınız nedir?**

- Böylesi yüzlerce olay var...
- **Sizi en çok sevindiren veya onurlandıran anınız nedir?**

- Böylesi bir savaşta sevince ve onura pek yer yoktur...

- **Şu an neler hissediyorsunuz?**

- Kendimi bir 'hiyar' gibi hissediyorum. Soyulmadan çürümeye bırakılmış bir hiyar gibi...

- **Gözünün önüne sürekli gelen bir görüntü var mı?. Ne?**

- Gözümün önüne sürekli gelen görüntüler, ölüme en çok yaklaştığım çatışma anları... Son olarak şunu söylemek istiyorum: Ölüme nereden ve nasıl gelirse gelsin, çok baktan birşey!... ●

AVRUPA ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

H.Küçükyaşı

Partimizin Avrupa'da örgütlenme çalışmaları değişik Avrupa ülkelerinde ve değişik zamanlarda başlamışsa da, başlangıç 1991 yılının ortaları olmuştur. 1,5 yıllık bir zaman zarfında KKP insanları başarılı bir örgütlenme sürecini geride bırakarak Avrupa'daki çalışmalarını merkezileştirmenin, Avrupa organını oluşturmanın eşiğine geldiler. Anti parantez belirtmek gerekir ki Parti, Avrupa örgütlenmesini yaratmak için Avrupa ülkelere özel olarak kadro göndermemiştir. KKP Avrupa örgütlenmesi şu veya bu nedenle kendi başına Avrupa'nın değişik ülkelerine gelmiş olan insanlar tarafından oluşturulmuştur/oluşturuluyor. Buna rağmen Avrupa'da oluşturulan KKP örgütlülüğünün benim diyen yıllanmış birçok örgütlenmelerden, özellikle nitelik bakımından çok daha iyi bir düzeye tutturduğunu ve bazılarının telaşlandırdığını görmek mümkündür. Varolan örgütlülüğümüzün geliştirilmesini sadece mümkün olarak değerlendirmek eksik kalacaktır. Mümkündür ve gelişebileceği, geliştirilebileceği apaçıktır, kaçınılmazdır.

KKP olarak biz, Kürdistanlı parti ve örgütlerle ilişkilerimizi geliştirmekten yanayız, ısrarlıyız. En azından ülkemizin genel sorunlarında biraraya gelebilmeliyiz. Biraraya gelebilmek, birlikte iş yapabilmek, seslerimizi birleştirip daha güçlü çıkışlar yapabilmemizin önünde hiçbir engeli haklı görmüyoruz. Olsa olsa tek engel örgütlerimizin düzey yetersizliği olabilir. Bu konuda bize düşen görev diğer örgütlenmelere de düşüyor.

"Başta Kürdistanlı parti ve örgütlerle" dememiz Türkiyeli yapıları görmezlikten geldiğimiz veya onlarla iş yapmak istemediğimiz anlamına gelmez. Ancak birilerinin örgütlenmemizi küçümsemesi devam ettikçe, veya

bazılarının "göremiyoruz" tipi siyasi körlükleri sürdükçe bu alanda güçlü adımların atılabileceğini beklemek saflik olacaktır.

Sorun şu: Gerek Kürdistanlı gerek Türkiyeli örgütlenmelerle işbirliği ve dayanışmadan yanayız. Güçbirliği için Kürdistanlı yapılarla ilişkilerimize daha özel bir önem vereceğiz. Ama bu, "mezar taşı" niteliğindeki yapılara gereğinden fazla değer vereceğimiz anlamına gelmez. Veya birilerinin zafer sarhoşluğu ve baş dönmesi devam ettikçe fazla iyimser olacağımız anlamına da gelmez. Bu anlamda kim olursa olsun canlı, dinamik, sağlıklı ve demokratik merkezîyetçi yapılarla güçbirliği yapmak için uğraşmalıyız. Bunun bizim için bir yan uğraş olduğu, asıl uğraşımızın daha güçlü bir KKP örgütlülüğü yaratmak olduğu gözden kaçmamalıdır.

Diğer bir nokta: Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı örgütlenmeler zaten genelde eksikli ve zaafıdır. Bunların Avrupa kolları ise başka bir alem. Bu alemlerden dolayı kenara düşmüş devrimci-komünist bireylere gözlerini KKP'ye çevirmelerini, KKP örgütlülüğünü incelemelerini öneriyoruz.

Sonuç olarak bütün partililer ve taraftarlar olarak daha güçlü bir KKP yaratmak, ulusal kurtuluş mücadelemizde komünistlerin gerekli yerlerini alabilmeleri için yoğun bir çaba göstermek ve görevlerimizi yerine getirmekle yüzyüzeyiz.

Bu yazı Avrupa örgütlülüğümüzün veya diğer örgütlenmelerin uzun bir incelemesi niteliğinde bir şey değil. Kısaca bazı sorunlara parmak basmak, dikkatleri çekmek amacındadır. Geniş değerlendirmelerimiz gelecek sayılarda olacak. ●

MIN NAVÊ XWE KOLA LI BIRCÊN DIYARBEKÎR

Min navê xwe kola li bircên Diyarbekir

Gava ku stêrk

Li esmana stûxwar,

Gava ku

ney û blûr û tembûr

U dehol û zirna

sar

bûn

U cobar

Ne dixuşîn di nivînên xwe de seraser

Sosin û beybûn û rihan

Ne dibişkîfîn di bûtikê de

Tariyên giran

Tûw û kûr

Bi zûrezûr û bi orîneke jakaw

Bê fikare,

bê paxav

dihelişî

dikumîşî

li ser welatê min

Bi giyanek pola

Min navê xwe kola

Min navê xwe kola li bircên Diyarbekir

Wek babelîsk

Wek moraz

Wek bagerek gurr

Min eniya têkoşînê vekir

Min di eniyek de şer kir

li hember xwînxwara

Bi dîlawerî

Bi bîrûbawerî

Min têkoşîn û berberî

kir.

U

Min navê xwe kola li bircên Diyarbekir

Ez welatparêz im,

Ez li ber bircên Diyarbekra rengîn

Şêx Seidê kal,

Bijîşk Fuad im

Ez bavê Tûjo me lo!..

Şoreşger im

Min navê xwe kola,

Li bircên Diyarbekir

Dema şefeq da

di Sîpan de

Dema ku lêvên esmên,

Di sînga Sîpan de sor dikir

bi be erîkî

Ez,

Di deriyê Niştimanî de ketim hundir

Min,

Deriyê Neteweyî bi zerzenga xemiland

U li ber Deriyê Serxwebûnî

şer kir

Bêweç ma bû baxçeyê Deriyê Felatî

Min tê de

Şaxên serbestiyê çikand

Tovê xawêndariyê werkir.

Min navê xwe kola li bircên Diyarbekir

Ez Şêx Seidê kal,

Bijîşk Fuad im

Pheşmergekî bê nav û bê nişan

U qevdekî ji pincara welat im

Ez duh şehîd bûm

Îro, nûhat im.

KKP III. Genel Kongresi Kararlarından:

KADINLARIN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Kadınları ezilen bir toplumun bireyleri özgür olamaz. Ezilen sınıfların, ezilen ulusların kurtuluş ve özgürlüğü uğruna mücadele sürdüren komünistler, ezilen cins üzerindeki baskıların sona ermesi için de mücadele yürütür, kadınların özgürlük mücadelesini desteklerler.

Ulusal, sınıfsal ve kadın olarak üçlü baskı altında ezilmekte olan emekçi Kürt kadınının mücadeleye aktif katılımı sağlanmadan, Kürdistan'ın ulusal bağımsızlık savaşımı başarıya ulaşamaz. Kadınların aktif katılımıyla mücadele gelişir, serpilir.

Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin içine girdiği yeni süreçte, dağlarda, cezaevlerinde, sorgulardaki direnişlerde sayıları artarak yer alan kadınlar, bu gerçeğin altını bir kez daha çizmiştir. Serhıldan; Kürdistanlı emekçi kadınların mücadele potansiyelini ve ulusal direnişteki kararlı militan tutumlarını açıkça sumotlaştırmıştır. Partimiz, bu potansiyeli değerlendirmek, KKP'nin kadınlar arasındaki örgütlü gücünü geliştirmek, dağınık ve henüz meydanlara çıkamamış durumda bulunan güçleri harekete çekip, örgütlü, ulusal demokratik kadın hareketinin yaratılması için çalışmak zorundadır.

Bu bilimsel ve somut gerçekliklerden hareket eden III. Kongremiz, tüm parti örgütleri ve tek tek üyelerinin önüne;

1- Partimize daha çok kadın üye kazanmak için yoğun bir çalışmaya girişmeyi,

2- Kürdistanlı emekçi kadınların, koşullara uygun araç ve biçimleri yaratarak örgütlü ulusal birliğini gerçekleştirmek için çalışmayı,

3- Kürdistan halkının ulusal direniş eylemleri ve örgütsel mekanizmalarında kadınların yer almalarını teşvik edip, özen göstermeyi,

4- Türkiye emekçi kadın hareketleriyle Kürdistanlı kadınların birleşik eylemi ve dayanışmasını gerçekleştirmek için çaba sarfetmeyi,

5- Kürdistanlı kadınların üzerindeki üçlü baskı zincirinin, gerici gelenek ve baskıların kırılması, Kürdistanlı kadının özgürleşmesi için yılmadan mücadele etmeyi,

vazgeçilmez görev olarak koyar.